

De la 21 martie leafa scade, ziua crește !

ANUL LXXXI

Nr. 12

25-31 martie

1992

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Ministrul culturii încolțit de ziariști

Cum a ieșit din incurcătură aflați în pagina 16

Propunere fantastică :

„Intrați în legătură cu extraterestrii!”

La Petroșani ființează o societate pentru contactarea civilizațiilor intergalactice în scopul obținerii nemuririi. Amănunte în pagina 7

O posibilă soluție pentru liniștea țării?

Domnul Theodor Stolojan — lider sindical ; Domnul Miron Cosma — prim-ministru

MADONNA și bărbații ei de o oră

— pag. 13 —

ABTECH

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Un pachet de
tigări îl fumați
într-o singură zi
și e doar o plă-
cere trecătoare.

La același pret
ALMANAHUL
FLACĂRA 1992
rămîne pentru
totdeauna în bi-
blioteca dum-
neavoastră și îi
va bucura și pe
toți cei care vă
sînt dragi.

FLACĂRA

ALMANAHUL
FLACĂRA

Miron și Moses

Cred că nu greșesc dacă afirm - că, lăsând la o parte vizitele de lucru în județe ale celui mai iubit fiu - care marchează și inaugurarea, de facto, a campaniei electorale a dlui Ilescu pentru un nou mandat prezidențial - săptămîna care a trecut a fost dominată, pe plan intern, de două evenimente: venirea minerilor la București și conferința de presă a dlui șef rabin Moses Rosen.

Numită de confrății gazetari în fel și chip - mineriadă ratată, mineriadă de catifea, mini-mineriadă, mineriadă a patra și jumătate, mineriadă deghețată, mineriadă pe ușa din spate - descinderea în Capitală, la jumătatea lui martie, a unui contingent de „lideri sindicali” din țară, cu deosebire din sectorul minier, l-a avut ca erou tot pe faimosul Miron Cosma. La fel de arrogant, de grosolan, de demagog și de irresponsabil. Și de periculos pentru țară. Intrucît, incurajat de ce i s-a permis pînă acum, Miron Cosma crede că lui îi este dat să facă ordine în România, punind pe toată lumea la colț. Firește, Miron Cosma se dă în continuare drept reprezentantul, apărătorul drepturilor și purtătorul de cuvînt al minerilor, dar în realitate el nu mai este de mult așa ceva (dacă a fost vreodată). El numai se folosește de problematica minerească pentru a-și realiza ambițiile și obiectivele proprii, pentru a-și face propriul lui joc. Joc inspirat de cine? Convenit cu cine? Este dl Miron Cosma executorul unor înțelegeri cu forțe oculte antiromânești, din țară și din străinătate, ori este doar manipulat de ele, marioneta inconștientă a lor? Pentru că întreaga lucrare a dlui Miron Cosma și a grupului său de ciraci a dăunat și dău-

nează enorm României. În interior, întreține confuzia, sentimentul de nesiguranță, teama. În exterior, creează românilor o imagine de troglodiți, iar României un regim de paria. Cui prodest? Fără îndoială, în primul rînd, celor mai reacționare forțe politice, extreme stîngi, celor care tinjesc după vechile rînduiri și vor să le reinstaureze. Dar mai folosește și altora, de aici ori de peste hotare. O Românie instabilă politic și slabă din punct de vedere economic este o pradă cu mult mai ușoară decît una așezată și prosperă. Fără îndoială că, din toate aceste motive, haiducia dlui Miron Cosma trebuie curmată (sunt și eu de părere că „exprimarea poziției” Comisiei Parlamentare de Anchetă a Evenimentelor din Septembrie 1991 în zilele cînd Miron Cosma se afla la București este o gafă).

Ce-ar putea fi comun între Miron Cosma și rabinul-șef dr. Moses Rosen? Mai întîi, pretenția de reprezentativitate. Dl Cosma susține că activează ca mandatar al minerilor din Valea Jiului (mai recent, după ce s-a uns singur, urmînd un binecunoscut exemplu, „lider național”, ca mandatar al minerilor din întreaga țară) și nu e deloc așa. Dr. Rosen se prezintă ca purtătorul de cuvînt al tuturor evreilor din România și nu e deloc sigur că e așa. În al doilea rînd, prejudiciul imens adus României peste hotare de acțiunile amîndurora.

Că dl Moses Rosen are de vreo doi ani încoace o idee fixă, antisemitismul în România, se știe. Exact asta a fost și tema conferinței de presă de săptămîna trecută: „Agravarea antisemitismului din România”. Unii, mai răi, și-ar aduce aminte că sub

Ceașescu, atunci cînd exista într-adevăr antisemitism în România, din care cauză evreii și-au luat lumea-n cap, rabinul-șef înălța osanale dictatorului că ce bine o duc evreii în spațiul carpatodunărean, iar după revoluție, cînd nimeni nu-i mai discriminează pe evrei (chiar dacă unii gazetari spurcați la gură îi mai apostrofază), Eminența sa vede peste tot antisemitism. Eu voi observa doar că dr. Moses Rosen a fost atîns foarte tare de morbul intangibilității, care se manifestă prin aplicarea oarbă a unei formule: orice observație critică ori remarcă nefavorabilă la adresa unui evreu = antisemitism. Evident, sunt de condamnat remarcele ireverențioase, calomnioase din presa extremistă la adresa evreilor, concomitent cu astfel de remarci la adresa neevreilor, a românilor indeosebi (acestea sunt cele mai multe). Dacă dl Moses Rosen s-ar fi limitat la atît, n-ar fi fost nimic de zis. Dar Eminența sa prezintă simple atacuri de presă drept „agravarea antisemitismului în România”, dînd prin aceasta apă la moară antiromânismului din străinătate și prejudiciind grav interesele țării noastre.

Sunt convins că de-adevăratarea nici un evreu din România nu va avea, nici în această perioadă grea de tranziție, nici mai tîrziu, de suferit fiindcă este evreu. Și asta pentru bunul motiv că românii, indiferent de ce partid este la putere în țara lor la un moment dat, indiferent de greutățile economico-sociale cu care se confruntă țara, indiferent de certurile politice - oricît de violente și de caragialești ar fi ele -, sunt europeni prin naștere și au un perfect simț al secularizării atitudinii și comportamentului lor. Evreii din România, aflați încă la noi sau plecați pe alte meleaguri, știu foarte bine acest lucru. Mai rămîne să-l afle și dr. Moses Rosen.

ION D. GOIA ■

Se poate muri și de bine

Orice prostie, dacă e mare, seamănă cu un mare adevăr. Marile prostii - dar mai ales cele late - au ceva din măiestritățile proverbelor și devin populare. Ori de cîte ori procedeză la bilanțuri, F.S.N.-ul ne atrage atenția că uităm ce ne-a dat în doi ani: libertatea cuvîntului, libera asociere, libera lizarea afacerilor și o multitudine de neîngrădiri. Un ciocoi, cînd pofteste să-și supună slujbașii, le amintește că în loc să fie rău e bun. C-ar putea, la o adică, dintr-o nevoie ori un capriciu, fi odios. Că îi stă în drepturi să fie și crud, dar că înțelepciunea îl face să se poarte cu blîndețe. F.S.N.-ul ne povestește cît de tolerant a fost el cu opoziția, ca și cum se cădea să nu fie, fiindcă opoziția a fost rea. Un scrib cu convingeri sfîrșite de partid merge pînă acolo cu ideea încît afirmă că, în sfîrșit, prin voința și grîia caldă a dirigitorilor opoziția a reușit să ea, în alegerile locale, un moment mai convingător. Iată, dar, ce mistune istorică a avut F.S.N.-ul: să ne învețe să gîndim și să ne manifestăm degajat, să ne opunem cînd ceva doare, să ridicăm glasul, la o ocazie.

Rezultă din asta că a existat și o secție de profil la guvern sau președinție pentru înviorarea opoziției. Cu un plan de sarcini și un decont de cheltuieli, cu lucrători coplesiti de înalta responsabilitate a muncii lor. Noi n-am fost liberi, deoarece nu ne lăsa împuscătul, dar acum, că nu mai avem dictatori, ci lideri cumsecade iată că băgară pe plată și oarece libertate. Partea proastă e că poporul e cam timpit și nu știe ce să facă din ea: răzmerițe sau privatizare? Petre Roman, cînd cuvîntă despre reformă, are detașarea elegantă a profetului cu discipoli grei de cap. În rostirile sale răzbate ceva din tenacitatea unui conferențiar care nu se lasă pînă ce ascultătorul din ultimul rînd nu începe să arate o privire dumirîtoare: „Da, domnule, așa e!”

Realitatea e că tot ce a produs F.S.N.-ul în materie de cadru și legi a produs fiindcă n-a avut încotro. Realitatea e că una a vrut și a ieșit alta. Iar ce a ieșit, sub presiune internațională a ieșit, nu din iluminare de partid. Numai un om

de tot mărginit nu vede că lumea se schimbă într-un fel și că nici măcar populațiile insulare nu mai pot să se schimbe într-altul. E obligatoriu să mergi în rînd cu toată lumea, cu ungurii și lituanienii, eu cehii și turcii, dacă vrei să nu te ia dracu' și să te ridice poporul în frînghie. Un șef de stat și de partid trebuie să aibă doar curajul de a nu face altceva decît ce vede în jur. Cine se laudă că putea sta contra curentului, dar nu a stat, intrucît a decis să-și servească patria și norodul cu o porție de libertate, e vorba cîntecului, ori idiot ori comunist.

Sigur că nimeni nu zice de-a dreptul: puteam pune armata pe voi, dar vă iertăm și vă integrăm în Europa! Firește că nu o zice, cît timp e mai eficient să dai de înțeles. România e încă sub un discret embargo politic internațional dintr-o pricină clară: șefii României o țin și o țin cu neatrînarea. Ca și cum poți fi ochi de plasă de pescuit și, în același timp, o realitate de sine stătătoare, o gaură cu politică proprie și legi originale. Bătălia pe continent e pentru desfacerea granițelor, pentru o Europă Mare, nu pentru sporirea producției de simă ghimpată, iar noi tot ne agheșum cu specificul național în economie și parlament, cu „independenți F.S.N.” și cu puzderie de partide liber schimbiste cu aprobare de la S.R.I.

Punctul slab al prostului e acolo unde îi crede pe ceilalți mai proști decît el. F.S.N.-ul a strădui să creeze o democrație cu o conducere unică și a reușit să-și devoreze ideologia. Victoria Convenției Democratice în marile orașe, acolo unde contează, de fapt, atît izbînda cît și eșecul, nu e atît victoria orașenilor cît a Europei, prin reprezentanții ei de frunte, burghezii, oamenii de la oraș. Nici un parlamentar autentic nu poate să vorbească cu un activist. Crin Halaicu primește un „bună ziua” mai clar decît toate declarațiile de simpatie oficiale de la Jacques Chirac, tocmă spre a ne fi limpede de ce Doru Pană n-o să fie salutat în veci de prefectul Parisului. La alegerile locale din sate au fost votați niște oameni, dar la orașe votul s-a dat pentru o

regulă a jocului în termeni limpezi. Cum pot liderii F.S.N.-ului să se laude că ei au creat legile democrației cînd le-am cumpărat cu dolari, ca pe blugi, de la organisme și instituțiile internaționale de creat și tranzactat legi?

Libertatea nu e favoarea pe care majoritatea de 84% a făcut-o minorităților neamănate. Libertatea nu e o născocire a F.S.N.-ului. Partidul majorității ușor manevrabilă nu putea decît s-o filtreze, s-o cenzureze ori s-o întoarce din albă.

F.S.N.-ul socotea că a ajuns în punctul în care alunecarea poate fi oprită. De fapt, e doar începutul procesului. Cine nu-i în stare să definească binele decît în termenii banali ai mai răului moare de bine și nu știe de ce moare.

TUDOR OCTAVIAN ■

Laszlo Tokes se explică la conferința de presă a U.D.M.R.

CRONICA DE TREI MINUTE

● Vineri 27, sîmbătă 28 și duminică 29 martie 1992 va avea loc la București Convenția Națională a Frontului Salvării Naționale. Lipsit de ideologie și purtînd în spate păcatele pece-reului, precum și oamenii a-cestuia, Frontul moare în convulsii. Duminică, la Convenția FSN din București, a cîștigat, ca la șah, Ion Ilescu, devansîndu-l pe mai tînărul Petre Roman cu o jumătate de punct, după cum apreciază observatorii aflați la fața locului. ● Revoluționarii timișoreni, membri ai Alianței Naționale Anticomuniste pentru Dreptate și Adevăr (ANADA), propun amenajarea în fosta vilă a lui N.C. din Timiș a unui muzeu al simbolurilor comunismului. Să nu uiti, Darie! ● Zece orbi sînt gata să facă greva foamei, salariile lor, subvenționate din beneficiile obținute prin muncă proprie, fiind pe cale de dispariție. ● Ion Ilescu nu exclude posibilitatea înscrierii ca independent în cursa pentru o nouă sedere de 4 ani în Palatul Cotroceni. ● Dl Ion Rațiu, deputat, fost candidat la președinția României, se îndoiește că dl Ion Ilescu „s-ar putea desprinde de convingerile și obiceiurile comuniste, chiar dacă ar vrea o adevărată”. ● Donații sub formă de încălțăminte pentru tinerii misionari uniونيști participanți la „Drumul Crucii”. Donatorii țin să

rămînă anonimi ● Veteranii, într-un apel adresat poporului român, propun desființarea partidelor fundamentate pe criterii etnice, considerînd că „partidele trebuie să aibă culoare politică”. ● Actualii parlamentari FSN se vor întoarce la casele lor. Potrivit unor calcule de la C.C.-ul acestui partid, doar 10 la sută dintre ei vor mai putea fi înțînți în viitorul parlament. ● Continuă bătălia pentru admiterea de observatori internaționali la alegeri. Democrații originali de la București nu vor, deși au semnat și un document Helsinki în care se fac precizări clare în acest sens. ● Studenții sînt supuși unor noi presiuni. După frig, întineric, foame, acum li se umblă, retroactiv, la burse. Luîndu-li-se și din acest puțin. ● Dl Aurel Dragoș Munteanu, fost director al Televiziunii Române în perioada cînd televiziunea filma doar cînd răsărea dl Ion Ilescu, a fost numit ambasador al României la Washington. Patria recunoșcătoare! Mai țineți minte ce groasă era ceața în Piața Victoriei în ziua de 28 ianuarie 1990? ● Arhiva fostului CC al PCR continuă să fie o necunoscută, în ciuda tuturor transparentelor declarate. ● Mitinguri în secume pentru susținerea introducerii învățămîntului în limba maghiară, de la grădiniță și pînă la universitate. Participarea e, chiar și la

Miercurea Ciuc, redusă. ● Ar fi trebuit să se întoarcă în țară două trenuri cu țigani expulzați din Germania. N-au apărut, sau au venit pe neștiute. ● UNESCO își propune lansarea unui proiect de amenajare a Centrului Civic din București și a Casei Poporului. ● Ministrul industriei este foarte clar: „Propaganda pentru atragerea investitorilor străini trebuie făcută în România și nu în altă parte. Ei vor să investească, noi trebuie să li lăsăm s-o facă”. Nimic mai simplu! ● Citroenul olteanesc a ajuns lîngă Miron Cosma. Această alianță sindicală a produs mari nemulțumiri în federația sindicală din construcțiile de mașini, divizînd-o. ● AFDPR anunță că se va retrage din grupul de lucru constituit pentru declansarea procesului comunismului. „Nu e decît o mascară”, declară dl. Constantin Ticu Dumitrescu, președintele AFDPR. ● O nouă împărțire administrativ-teritorială pare a fi o chestiune pentru un viitor îndepărtat. Pentru a se ajunge la o asemenea situație s-a folosit o tehnică bine cunoscută: tergiversarea și promisiunea ne-onorată. ●

E. MIHAESCU ■

EVENIMENTE MARI ...

● **Claudiu Diamandescu**, fiul lui **Corneliu Diamandescu**, fostul șef al poliției stabilizatoare în timpul „golaniadei” — actualmente, se spune, ambasador la Phenian — a condus „gangul” specializat în furtul de mașini scumpe din Germania. „Caracatița” noastră e și ea originală: pleacă de sus și se termină tot acolo. ● Au început demascările de primăvară în Front. ● Scade cursul dolarului la casele de schimb. Cu excepția faptului că nimeni nu mai schimbă dolari la aceste case, totul e în cea mai bună regulă. ● E un dor nebun de ședințe în țară. Se cheamă simpozioane. Aniversăm în neșire — spre exemplu: 144 de ani de la revoluția lui Kossuth — tot felul de evenimente a căror desfășurare reală urmează încă a fi stabilită. De ce nu și 2067 de ani de la întemeierea statului dac? În loc de activiști, avem popi și în loc de aplauze prelungite, o spiritală de consens. Numai copiii sint scoși din clase la fel ca înainte să umple sălile unde vin ratații din capitală ca să citească unor ratați de provincie referate vechi „aduse la zi”. ● Canadienii apreciază că apa grea fabricată la noi e de o calitate excepțională. E și normal, cit timp aceasta se vinde numai pe dolari. Există o tradiție în producția de export. Probleme mari avem numai cu apa ușoară, numită de savanți și apă de băut. În București, 300 000 de persoane trăiesc zilnic mai uscat decât restul cetățenilor. Rezervele de apă ale Capitalei asigură doar 3 ore, în cazuri de calamitate. La Londra, rezervele sînt pentru două zile. Ei au și ceața, care devine apă. La noi, praful devine mai praful. ● 95% din instalațiile frigorifice în unitățile de alimentație publică inspectate de Oficiul de stat au fost găsite defecte. Speranța ne rămîne nu în cele 5% în stare de funcționare, ci în cele neinspectate. ● Un domn din Vaslui, caută

și senatori. Poliția caută un asasin care „a făcut totul” ca să se știe cum este, ce are și cum trage. ● Ies la iveală tot mai multe fapte care dovedesc că revoluția română a fost nu transmisă în direct, ci retransmisă. Cel puțin pe ici, pe colo, prin punctele esențiale. Unii se făceau că scriau proclamații, alții se făceau că luptă cu teroriștii, numai cei care se făceau că sînt morți erau într-adevăr morți. Mulți din eroii care se făceau că transmit în direct se mai fac și azi. ● Virgil Andrei Viță, fostul președinte al Partidului Democrat din Cluj s-a întors la meseria care-i stătea bine, aceea de regizor de teatru. Cînd regizorii din Parlamentul nostru se vor reîntoarce la meseriile lor de bază numărul celor care nu știu să producă nimic va crește cu încă o sută, două de neisprăviți de vază. ● Procuratura Generală a României pregătește momentul schimbării încadrării juridice în cazul lui Nicu Ceaușescu. În funcție de rezultatele alegerilor generale vom ști dacă „instigarea la omor deosebit de grav” înseamnă o spitalizare în Elveția sau „pașol na turbincă”. ● Pe una din ușile Primăriei Capitalei stă scris: „Nu avem și nu vindem formulare de bilanț”, iar pe alta: „Vindem formulare de bilanț — 70 lei”. Corect era ca anunțul să spună: „Nu avem și nu vindem formulare de bilanț decît cu 70 lei”. ● În fiecare secundă, în lume cad o sută de fulgere. Dacă nu cad unde trebuie, tot degeaba. ● Prețul câinii de porc la livrare e de 115 lei/kg., mai puțin decît prețul unei mături. Așa se explică de ce ciorba de purcel are gust de supă de mătură în toate restaurantele „de stat” care au mai rămas în Capitală. ● Un record care nu poate decît să ne bucure: turismul înregistrează firma particulară cu numărul 2 000. Consecința directă a acestui frumos succes al turismului național e că supă de

discuția privind relația Mircea Eliade — Garda de Fier, discuția pusă pe un făgaș greșit de Norman Manea în „22”. Într-o cheie ar fi: „Ce a fost ideologia Gărzii de Fier în raport cu pericolul bolșevismului moscovit?”. Cit timp nu se coboară la cauza cauzelor (invazia bolșevică) procesul comunismului trebuie să apeleze tot la manualele de istorie elaborate de secția de presă a C.C. al P.C.R. și la păreriile despre Mișcarea legionară ale domnului Iliescu. ● La Galați,

Se restaurează Palatul de Justiție. Pe cînd și justiția?

cu mari zbatări și presiuni, s-a găsit spațiul pentru înființarea unei grădinițe cu program de limbă engleză. Pentru cine vrea să mai deschidă o circumă cu predare în lei, se găsește repede și spațiul și omul care eliberează actele. ● Elena Budău din Onești candidează la președinția României, dacă reușește să găsească sprijin din partea P.M.R.-ului (se citește așa cum se scrie). Doamna Elena Budău din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej (se

scrie așa cum se citește) e convinsă că în comunism nu se practică exploatarea omului de către om. Și are dreptate: în comunism e invers. Budău e femininul de la Budă (se pronunță așa cum miroase). ● În perspectivă, apariția unei cărți cu cele mai odioase crime din România: Matei Gheorghe, din Românești-Bărcănești, județul Prahova și-a decapitat sora deoarece, zice criminalul, aceasta îi decapita pensia. ● Singurul produs care are același preț odios ca înainte de revoluție e prezervativul. Și e tot atît de puțin căutat ca înainte. O bere costă cit 15 prezervative. Berea postrevoluționară însă e la fel de eficientă în ce privește sexualitatea ca berea prer evoluționară: nu mai e nevoie de prezervative. După o beție cu bere, bărbatul e steril o jumătate de an, fapt care explică scăderea relativă a prețului la condoame. ● În comuna Oinacu doi tembeli au tăiat cu toporul 10 juninci gestante. Sintem țara al cărei Cod penal trebuie să prevadă și pedepse pentru tembelism. ● Ion Coman povestește, într-un interviu acordat unei publicații de profil, că „militarii au salvat, cu prețul propriei vieți orașul Timișoara”. Dacă mai ținea un timp salvarea asta, am fi avut și mai mulți militari dar n-am mai fi avut Timișoara. ● Stan Costel, primar F.S.N. din Brezoara, și Floarea Nicolae, idem la Gura Foii, și-au prezentat, imediat după victoria în alegeri, demisiile descoperind că leafa de primar e mai mică decît aceea de învățător. Acum nu că ne întrebăm ce fel de primari ar fi fost ei, dat fiind că trebuie să ne întrebăm ce fel de învățători sînt dacă n-au putut să facă operațiunea simplă a scaderii înainte de alegeri. Ca să nu mai spunem că un primar poate să fure oricum mai mult decît un dascăl. ● Marți, 17 februarie, dimineața pe la orele 10, ex-generalul Victor Stănculescu, deghizat în om al muncii, căuta din priviri intrarea magazinului „Coleus” din Obor aparținînd domnului Coleus. A găsit-o ● Casa lui Mateuț de la Zaragoza a fost prădată de bunuri în valoare de câteva zeci de mii de dolari. Să fi stat Mateuț cuminte la „Dinamo”, ar fi avut măcar satisfacția că, prin eforturile șefilor clubului, hoțul ar fi fost prins rapid. În plus, o pagubă în lei doare mai pu-

țin ca una în dolari. Doare de 300 ori mai puțin. ● Un titlu într-o gazetă: „Alo, America?...” Sintem aici! La care America răspunde: „Te vîd! Te vîd!”. ● Volumul exportului a fost, în februarie, de 285 milioane dolari (61% creștere față de februarie anul trecut) în vreme ce importul a crescut, față de aceeași perioadă, cu numai 3,85 procente. Dacă exportam pe lei și importam pe dolari era invers. Invers de tot. ● Petre Ninosu face dezvăluiri suprasenzoriale: „În septembrie, Severin, alături de Roman, a cerut permisiunea să se tragă în oameni”. Gura Ninosului adevăr graiește: cui or fi cerut Severin și Roman permisiunea să se tragă? Cine era mai prim decît prim-ministrul? Iar dacă a fost așa, Petre Ninosu trebuie inculpat pentru că a deținut secrete de natură a interesea națiunea și le întrebunțează în scop de șantaj politic. ● La Moscova, puciurile se anunță cu citeva zile înainte, ca nu cumva, fe-rească sfîntul, să reușească. N-o să fie război! Va fi doar o luptă pentru pace între neobolșevici, oldbolșevici și menșevici din toate țările uniți-vă că o să ne ia dracu pe toți. ● Jumătate din Cofetăria „Scala” aparține de-acum lui Mircea Marinescu, fost șef al Comisiei de privatizare a sectorului I, membru în Colegiul director (aripa cu osu) a sectorului I. ● O știre liniștitoare: în județul Ialomița continuă cu elan recoltatul sfeclei de zahăr și al porumbului. Se recoltează producția din toamnă în vederea grăbirii însăși-fărilor de primăvară. Din primăvara lui 1993, cînd se va încheia și recoltatul sfeclei din toamna lui 1991 (anul cu pariul). ● Herbert Jozsef, primar ales al orașului Marghita a fost arestat preventiv pentru conducere auto sub influența băuturilor alcoolice, sustragere de la recoltarea de probe biologice și ultraj simplu. (Simplu de tot). A fost eliberat pe cautiune, contra sumei de 100 000 lei (250 dolari la bursa neagră, amenda pentru un sfert de intenție de ultraj simplu în S.U.A.). Apărarea a dovedit, cu acte, că primarul suferă de cefalee, amnezie și tulburări de comportament, boli recomandabile pentru obținerea postului de primar, dar neindicate pentru obținerea unui permis de conducere auto.

TUDOR OCTAVIAN ■

Procesul foștilor

aa fraier cu care să schimbe un apartament de două camere contra unul de patru, central, în Capitală. Domnul din Vaslui e dispus să plătească diferența în lei. Respectiv 14 kg de sute. ● Gari Kasparov a câștigat un „Suzuki”. Ii lipsea. ● Și o veste bună: în Piața Rahova, „cea mai ieftină din Capitală”, scade semnificativ prețul la urzici. „O minută”, cum tandru se exprimă un confrate, costă doar 25 lei. Cine vrea să cumpere „cu laba”, scoate suta. Pe valută, prețul se negociază. ● La Slobozia, există un om care contează pe minuni. Un tinăr „complet lipsit de cunoștințe medicale”, dar „plin de forțe paranormale”, pune diagnostice confirmate de medicii locali. Dintre-o relatare de la fața locului aflăm că „energia transmisă a penetrat bocancul”. Firește, efectul sporește în cazul pacienților cu sandale și rămîne discutabil la bolnavii cu cizme. ● Elemente interesante în cazul asasinatului din Precupeții Vechi. Cel ucis filmase cu o cameră video, în decembrie '89, la Dalles, în Piața Romană, la Televiziune. Dar cel mai interesant rămîne amănuntul că i-a filmat pe toți cei care au ieșit din casa lui Ceaușescu avînd brațele pline cu de toate. S-ar putea să aflăm lucruri interesante despre unii deputați

mătură în stațiuni va costa în sezon cit ciorba de porc. ● Un dolar este cîtat la 160 lei, în varianta prețului vechi al aurului, și la 210—212 lei în varianta prețului nou al aurului. Acoperirea în mărfuri a leului e de 10 bani la leu față de 67 bani în 1989. Gramul de aur a fost evaluat oficial la 1 800 lei vara trecută, reevaluarea mergînd la 2 500 lei/gram. Singurul lucru pe care încă nu-l știm din relația aur-leu e dacă e vorba de aur turcesc, țigănesc sau, pur și simplu, de aur. ● A fost dată țărănilor doar o parte (40%) din pămîntul de dat. S-au eliberat numai 30 212 titluri de proprietate. A fost încheiat semănatul la radio, mai e încă de semănat la televiziune. ● Semnalăm o publicație de maximă importanță — deși revista cea mai vîndută e „Prostituția”. E vorba de „Adevărul economic”. Nu e nevoie de mai mult ca să se trezească românul din somn. ● Semn bun: reînvie anecdota. Postelectoral, circula următoarea glumă, veche, e drept, dar în strale noi: Un ascultător întreabă cînd se trezește din somnul său politic și Moldova fesenistă? Radio Erevan răspunde: s-a trezit, dar nu s-a dat jos din pat. ● Un articol din „Contemporanul” semnat de Ioan Buduca încearcă să deschidă în termenii adevărului

...EVENIMENTE MICI

Ceasornicul îndreptat

„Mi-am pus pătrunjel în păr, mări!”

Odată cu primăvara își face cu drag, apariția un personaj pitoresc al Capitalei: fermierul de bloc. Inovația datează din anii 80 cînd Vodă Pătrunjel a descoperit, în premieră mondială, cum în fata clădirilor, instituțiilor și chiar prin parcuri, local florilor și arbus-tilor decorativi poate fi luat de străturile cu fasole tucără, țelină, cartofi, morcovi, ceapă și usturoi. Mină de lucru, căcălău! Prin mijloacele sale tainice, partidul a adus la orășute de mii de pluzari și a făcut din ei colonel, generali, directori, miniștri și cite un politai la zece negradați. Ca să fie. Dar miracol! Cu toții s-au încăpățînat să rămînă țărani. Scolile de 6 luni, universitățile-fulger, examenele date la telefon, diplomele cumpărate la kilogram nu le-au alterat fondul sănătos, teluric. Ciobani am fost, ciobani sînt încă. Tocmai bine că, în prag de bătrînet, omul să se întoarcă la amintiri agresate. Noii fabricanți de vitamină naturală și-au împărțit pămîntul ca în vremea cuceririi vestului sălbatic. A funcționat pe alocuri și lupta

contrariilor, rezolvată cu o vorbă din popor și o sapă în cap. Dar în general, conchistadorii păstirnacului au lucrat în spiritul indicațiilor de partid. Asa au apărut țarcurile cochete din sirmă ghimpată, străluite de chalet-uri din rogojină și carton asfaltat. Unele chiar cu denumiri inspirate: „Ranch-bl 4B”, „Paradis-Dămăroaia”, „Popescu M.A.I.”. Oaze de verdeață în care prăsește de zor intelectualul în pijama și omul nou în sort făcut din nădragi de militan, din uniforme de găr-zilor patriotice și al altor organe. Alături de acestia, cucoane cu permanent si varice își etalează cea de a treia tinerete în toalete de sezon. Se poartă miniupa din halat matlasat, iar pe timp de ploaie șosonii bărbătești. La vreme călduroasă sînt folosite cu succes sutienele din pinză de atlas și furourile tip strudel. Mai sînt la modă pecheurii din pantaloni MAL. Cu și fără vipușcă. Seara se întind sezătonile și adie mirosul de carne friptă. Se cîntă romante de demult (leat 1980), se deapănă amintiri militare (cu sau fără pistol), se

nasc minci de pulovăr și sperante în misiunea domnului Iliescu. Atmosfera bucolică e întregită de sezătoni literare și melodii country. Poetul de cartier, domnul Ieronim Altoitu rocită din poemul său „Gulia, liniștită”, iar domnișoara Stamin Popescu-Plafar vîrăste asistenta cîntînd „Mi-am pus pătrunjel în păr, mări”. Atît doar că, în această primăvară, au început să bată vesti alarmante. Se zvoneste că noii primari au de gînd să surlbere loturile agrare interblocuri pentru a replanta flori si copaci. Mare eroare! Stimati zarzavagii, stimata zarzavagioace, Drag tineret legumicol! Să facem totul pentru a opri aceste manevre murdare. Nu e vorba că ni se va lua țelina de la gură. Dar gestul periclitează chiar imaginea României în lume. Capitala țării abia si-a conturat personalitatea. După Orașul-etern Orașul-umină. Orașul de aur românii sînt pe punctul de a dăruia Europei Orașul-Zarzavat!

LIVIU TIMBUS ■

Cine dă mai mult, câștigă

Nu știu de ce una din primele (poate chiar prima) casă de licitații din România se numește: „Alis”. Oricum, nu e sigur nici măcar că România e țara minunilor. Totuși, într-un anume fel (și vom vedea mai departe care), „Alis” ne introduce în „țara minunilor”. Minuni care, ale etapei de tranziție fiind, se dovedesc a fi foarte costisitoare și, practic, inaccesibile. Astfel încât „țara minunilor” o putem privi la fel ca prin geamul vitrinei unui magazin care, în noaptea de Crăciun, pentru noi a închis definitiv.

De la bijuterii la artă populară

Licitațiile au loc duminică, din două în două săptămâni. (Organizatorii au ajuns deja la licitația cu nr. 23). Fiecare licitație este precedată de o expoziție cu obiecte care vor fi ulterior licitate, în vinerea și simbăta imediat anterioară licitației. Firma „Alis” are șapte membri (G. Damian, N. Ghiniș, V. Grigorevici, C. Nicolae, F. Nicolae, M. Papagheorghiu, I. Rizea), la care se adaugă un consilier artistic (Lica Rosei) și șapte (cifră fatică, având conotații oculte!) experți autorizați în obiecte de artă, bijuterii, ceasuri și artă populară (Y. Fulicea, P. Oprea, L. Rosei, M. Zambaccian, M. Dorojan, E. Andrei și M. Anania). Licitația este condusă de M. Ghiniș și prezentarea obiectelor făcută de P. Oprea și Yvette Fulicea. Obiectul activității firmei îl fac, printre altele, expertizele, evaluările, consultările gratuite, livrările obiectelor adjudecate, încasări, plăți deponenți, etc.

Începe licitația. Există câteva poziții (acum anunțate) din catalog care nu mai fac astăzi obiectul licitației. Toată lumea poate fi de acord că a participa la licitație este un bun mod de a investi în ceva banii, mai ales în vremurile acestea în care ei se devalorizează atât de repede. Un obiect de artă constituie o investiție cit se poate de inspirată. Licitația debutează cu obiecte din Secțiunea I: „Diverse”. Primul obiect: o pafă din alamă argintată, din Franța secolului

XX, fără pietre, evaluată la 3.000 de lei. Îi urmează o halbă de bere în formă de cap de femeie, Jungensile, un aparat foto Voiglander cu burduf (fabricație germană) și un set pentru desert, metal și semicristal (3 piese, școala austro-ungară). Ciocănelul poartă în mână conducătorul licitației când este atins, sec, de masă: adjudecat!

O ramă de fotografie: 60.000 lei, un set de birou: 400.000 lei!

O neobișnuită „carieră” ca valoare de licitație face o ramă de fotografie din bronz aurit, aparținând școlii franceze de la sfârșitul secolului trecut, care, pornind de la prețul de început de 10.000 de lei, a fost adjudecată cu 60.000 de lei. Pentru multe din obiecte (de exemplu, „binoclu de spectacol”, școala franceză, început de secol XX) nu există oferte și ele sînt retrase din licitație. Există și obiecte al căror preț de început este la oferta licitatorului, precum în cazul unui set de birou (lampă, coupe-papier, scrumieră, călimară, suport sugativă) din marmură și bronz, Austro-Ungaria, Napoleon III, cu sculptura semnată Müller, secolul XIX, vîndut foarte bine unui domn englez cu 475.000 lei (adjudecat și confirmat) — sau precum în cazul unui condelabru din bronz pentru 12 becuri tip lumînare (sfîrșit de secol XIX), adjudecat și confirmat pentru suma de 150.000 de lei. La secțiunea a doua a licitației: „Ceramică — sticlă — porțelan”, licitația a mers mai repede. S-au distins, ca interes de licitație, o cană din porțelan austriac, pictată manual, achiziționată la 16.000 de lei, un picior de lampă „Galle” (pentru care nu a existat nici o ofertă a licitatorului) și un vas englezesc neînscris în catalog. Palpitante (cel puțin pentru dame) au fost și întrecerile de la secțiunea III: „Bijuterii”, debutînd cu licitarea unui colier de chihlimbar cu 43 de pietre fațetate, lung de 50 de cm., care a pornit cu prețul de început de 10.000 de lei.

Un inel de două milioane

Senzație a făcut și achiziționarea unui inel de aur 18 K cu 31 de briliante montate în platină, 12,7 grame, începutul secolului XX. Acesta a pornit de la O.L. (oferta licitatorului) de 100.000 lei, în timp ce prețul de adjudecare și confirmare era de 2 milioane de lei!! Un „duel” între doamne s-a petrecut și pentru o broșă de aur 14 karate cu diamante, montura în argint fin, 12,5 grame, achiziționată cu 600.000 de lei. S-au mai scos la licitație un medalion din argint și aur 14 K, cu 5 briliante și un colier din perle de cultură (62 de bucăți) cu 2 briliante. Licitația a mai cuprins și secții de orologerie, icoane — obiecte de cult pictură — grafică, sculptură, mobilier, țesături — covoare și obiecte de argint. Au apărut uneori și unele voci care au sfidat regulamentul de participare la licitație și ridicarea ordonată a cartonașelor de licitație, făcînd, în timpul licitației, observații asupra prețului sau calității obiectelor în vânzare. Există, însă, o prevedere specială în acest sens, care îi dă dreptul cumpărătorului (și numai lui, nu și „chibitilor”) de a contesta autenticitatea obiectului licitat în maxim 30 de zile de la adjudecare, pe baza unei contraexpertize semnate de un istoric sau critic de artă, specialist în domeniul respectiv. Și încă un amănunt: la suma de adjudecare se percepe în plus un comision de 10% din valoarea obiectelor adjudecate, indiferent de felul în care s-a făcut aceasta. Sumele se achită 10% (cel puțin) din valoarea achizițiilor imediat după licitație, iar diferența de 90% plus comisionul se achită în timp de 3 zile. Cumpărătorul poate pierde dreptul de adjudecare și avansul depus dacă nu achită suma în totalitate timp de 5 zile. În cazul achitării integrale, noi și fericii posessori ai obiectelor rivnite își pot lua acasă „odoarele” imediat.

MIHAIL GĂLAȚANU

„În Germania am făcut avere. Dar vreau să ajut România”

Domnul Dumitru Popescu a părăsit România în anul 1970 cînd împreună cu soția, a cerut azil politic în Germania. Și-a luat viața de la început, dar cu minile sale de aur a făcut avere devenind unul din cei mai cunoscuți meșteri blănari din Frankfurt. Cu toate acestea, anul trecut, a revenit în România pentru a-și deschide

un magazin de confecții pe Calea Moșilor 192.

— M-a întors dorul de țară, dar și dorința de a contribui la renașterea ei. Pînă acum, am creat 6 locuri de muncă. Doresc să angajez cît mai mulți tineri pe care să-i învăț această meșerie frumoasă și bănoasă.

Ce bine ar fi dacă toți românii ar gîndi la fel. (L.T.).

„Afacerile se fac cu bani în buzunar”!

Producătoare de instalații galvanice dar și de instalații pentru protecția mediului, firma Manz Galvano-technik GmbH din Wuppertal (Germania) a pătuns pe piața românească de de doi ani. A livrat echipamente întreprinderilor „Faur S.A.” și „Menarom S.A.” (Galați), cu aceasta din urmă încheind și un contract de colaborare pentru producerea în comun de subsanșle.

— Filozofia noastră este — ne declară domnul ing. Karl Manz — de a preveni înainte de a trata. Respectul pentru mediul ambiant e suveran.

— Ce reproșați partenerilor români?

— Nu reproșez nimic românilor. Ei au fost victima unui sistem totalitar din care nu pot ieși decît printr-o schimbare de mentalitate. Cînd te adresezi unui ofertant, trebuie să ai banii în buzunar. Sînt de cîteva zile în București, am avut convorbiri cu peste 80 de clienți virtuali. Toți vor să cumpere dar... fără bani. Unii spun: am 50.000 mărci, dar trebuie să mă aștept cu restul pînă la un milion. Discutăm mereu afaceri cu oameni fără bani. Dar oricum, noi sîntem mulțumiți.

— Ce avantaje au clienții români cumpărînd produsele dumneavoastră?

— În România, mina de lucru e mai ieftină decît în vest. De aceea, cu instalațiile noastre, se pot produce mărfuri la un preț de cost mai scăzut decît pe piața din apus. De aici, câștiguri însemnate. (L.T.).

*CHEEP*BILLING*BON TOP "COATE-GOALE" BILLING*BON MARCHE*IEFTIN*CHEEP

Săptămîna 9 — 16 martie

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Prețul en-detaile
1	Conserve carne vită	DUMCRIS-PRODSEIMPEX SRL	str. Ghiociei 31 sectorul 2	zilnic 7-19 sîmbătă 7-15 duminică 7-12	73 lei/cutie
2	Crenvurști subțiri				472 lei/kg
3	Parizer				140 lei/kg
4	Cafea boabe (pachet a 250g)	ORIENT-TRADING SRL	Expomarket Pța Presei Libere	luni-sîmbătă 10-18	290 lei/pachet
5	Cafea boabe vrac	DELFINCOM SA (alimentara)	șos. Ștefan cel Mare nr. 226	zilnic 9-19 sîmbătă 9-14	847 lei/kg
6	Măslina negre (pungă a 6 kg)	MARMARA IMPEX	Expomarket Pța Presei Libere	luni-sîmbătă 10-18	330 lei/kg
7	Bere olandeză „LAGER” (cutii de 440 ml)	SHERIN IMPEX SRL			160 lei/cutie
8	Ciocolată (40 g/buc.)	HOMSI JASMIN SRL			29 lei/buc.
9	Ness „AMIGO” (100 g/cutie)	ASIA ORIENT IMPEX SRL			405 lei/cutie
10	Țigări „ASSOS”	GIDA IMPEX SRL			117 lei/pachet
11	Halva (500 g/pachet)	BITOLIA SRL	Pța Dorobanți sectorul 1	luni-vineri 10-18 sîmbătă 8-16	78 lei/pachet
12	Țigări „CARPAȚI” fără filtru	SAROMCO SRL	str. Ghiociei 27 sectorul 2	zilnic 9-19	14 lei/pachet
13	Vodcă „SĂNUȚA” (500 ml)				165 lei/sticlă
14	Vin de regiune superior				145 lei/sticlă

Ne îndreptăm implacabil spre lunile aprilie-mai. Ciclonul „liberalizării” preconizate se anunță devastator. Prețurile scontate pentru perioada următoare amenință cu pulverizarea întregul buget familial, bruma economiilor, banii „de coșniță”.

Începînd cu această săptămînă, revista „FLACĂRA” își propune să vă ofere un top insolit, care să cuprindă informații utile și complete despre prețurile minime ale produselor (ne)alimentare de primă necesitate pe care sînteți siliți să le achiziționați în mod curent. A fi un „coate-goale” a deveni un privilegiu! Cu un dram, de optimism și umor, țopul nostru vă va ajuta să supraviețuiți. Nu garantăm că — avînd în vedere ritmicitatea aparițiilor noastre — respectivele produse nu se vor epuiza între timp,

însă grație eforturilor noastre de prospectare a pietei Capitalei, veți putea descoperi cu operativitate firmele care își permit (din fericire!), un „dumping” pe potriwa concurenței tot mai aprige.

Contăm în același timp pe colaborarea eficientă a firmelor dornice de a se afirma și de a-și face reclamă gratuită. Puteți fi contactați telefonic (tel. 17-47.63, orele 10—15, de luni pînă vineri inclusiv!) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cît mai cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru aparițiile de miercuri, cel tîrziu vînzarea, pînă la ora 12.00).

CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ!

CRISTIAN PAVEL

CURIER JURIDIC

ALEXANDRU ȘTEFĂNESCU, Suceava:

a) Terenul de care vorbiți, revine, în condițiile art. 8, alin. 2, al Legii nr. 18/1991, nu numai beneficiarului testamentului, ci tuturor moștenitorilor membrului cooperator care a adus pământ în cooperativă.

b) Ca atare, după reconstituirea dreptului de proprietate al cooperatorului decedat, terenul acestuia poate fi revendicat, în condițiile legii civile, de toți moștenitorii săi.

c) Orice persoană nu poate dispune, prin testament, decît asupra bunurilor ce-i aparțin. Este exclusă posibilitatea dispunerii, prin acest act, cu privire la bunuri ce-au fost înstrăinate.

d) De altfel, organul notarial nu permite autentificarea testamentului, în condițiile în care nu se face dovada, cu acte, a dreptului de proprietate asupra bunurilor ce fac obiectul acestuia.

GHEORGHE TĂTARU, com. Dobislău, jud. Covasna:

a) Terenul pe care l-ați cumpărat nu face obiectul Legii nr. 18/1991, privind fondul funciar. În consecință, nu poate fi revendicat folosindu-vă de prevederile acestei legi.

b) Soarta acestui teren face obiectul unui litigiu între cele două persoane fizice, vinzătorul și dv., cumpărătorul, asupra căruia se poate pronunța numai instanța de judecată, căreia va trebui să vă adresați.

c) Dacă susțineți că terenul cumpărat ar fi moștenire de la tatăl dv. adoptiv, atunci revendicarea sa, se face după legea fondului funciar. Dovediți mai întâi ce teren a fost adus de acesta în cooperativă, pentru a l se reconstitui dreptul de proprietate, apoi, calitatea dv. de moștenitor. În aceste condiții, puteți obține terenul.

d) Cum aceste clarificări trebuiau făcute la comisia comunală sau județeană, dar nu s-au făcut, rezultă că, dreptul de proprietate nu vă poate fi stabilit, decît de instanța de judecată.

CORNELIU OLTEANU

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Savant de renume mondial dat afară din serviciu

Unui om i se retrage dreptul de a munci. Dar el este printre cele „5 000 personalități ale lumii”, după cum îl nominalizează A.B.I. — American Biographical Institute din S.U.A. În 1991, expert tehnic al O.N.U. în domeniul cercetării operaționale; membru al „Societății de matematică, economie și cercetare operațională” din Germania (1988); participant pe cont propriu, dar reprezentînd România la invitațiile universităților din Germania și Austria, la congrese de cercetare operațională din aceste țări. (Algoritmul GEO B., prezentat la Congresul european de cercetare operațională Euro XI din Aachen, iulie 1991, este solicitat, în prezent, de 4 universități din Europa). Este autorul cărților „Programarea matematică în industria petrolieră”, Edi-

tura Academiei, București, 1970, și „Cercetarea operațională în întreprinderile industriale”. Editura Tehnică, București 1981, ultima lucrare fiind premiată de Academia Română în 1982.

Unde se petrece acest fapt? La Universitatea „Ovidius” din Constanța. Cel căruia i s-a făcut nedreptatea este **prof. dr. ing. Gheorghe Bărbatu**. În 1982, a mai fost lăsat fără serviciu, fiind îndepărtat din funcția de Șef oficiu de calcul electronic la Chimpex Constanța. Evenimentul s-a întîmplat în urma publicării articolului „Cum se calculează eficiența... calculatorului” („Știința”, 25 mai 1982) în care releva pericolul neutilizării cercetării operaționale pentru motivarea științifică a deciziilor de conducere în industria chimică și petrolieră. După revoluție, a scris peste 60 de articole contestatate în „România liberă”, „Dreptatea”, „Contrast”, „Flacăra”, „Expres”, „Telegraf”. „Liberalul constănțean” s.a. Domnia sa consideră că dl. prorector al Universității „Ovidius” din Constanța, ing. Gheorghe Mihăileș, candidat FSN

în alegerile locale din februarie 1992, supărat de afirmațiile sale din articolul publicat în ziarul „Telegraf” din 28 ianuarie a.c. („Aștept alegerile locale din 9 februarie 1992 ca pe unica șansă de a scăpa de teroarea imposturilor, ignoranțelor și timocrațiilor!”) a participat activ la îndepărtarea sa din funcție. Drept pentru care solicită Universității „Ovidius” din Constanța să facă publice criteriile legale în baza cărora i s-a interzis să mai predea cercetarea operațională și pe semestrul II 1992, la Colegiul de informatică.

Dl. prof. dr. ing. Gheorghe Bărbatu a elaborat, în anul 1979, în Columbia, lucrarea de cercetare operațională „Prognostic automat” a dezvoltării industriei columbiene de petrol în deceniul 1980-1990”. Lucrare pentru care Institutul român de consulting, Romeconsult București, a încasat de la Ecopetrol Bogota, suma de 100 000 dolari S.U.A. Astăzi nu se găsesc 3 000 lei pentru remunerarea sa pentru două ore de curs și două ore de seminar. Unde se va ajunge? La părăsirea țării de către toate „creierele”?

Nou abuz

În anul 1987, domnul Nicolae Dascălu, contabil șef la Liceul Agroindustrial Calafat, a refuzat o viză de control financiar preventiv, pe unele documente care îl vizau și-l afectau, în mod deosebit, pe secretarul de partid din liceu din acea vreme. Ulterior, situația contabilă a fost verificată de către Ministerul Finanțelor care a considerat întemeiat refuzul de viză, dar domnul contabil Nicolae Dascălu a fost transferat, chipurile în interesul serviciului dar, în realitate, fără a i se cere consimțământul pentru acest transfer! Astfel, a fost transferat de la liceu unde lucra de 18 ani la I.A.S. Moștești, ferma nr. 4, în postul de responsabil economic. Acest transfer abuziv i-a modificat efectiv contractul de muncă, prin schimbarea felului muncii, salariului și programului de lucru. A fost obligat să se deplaseze zilnic circa 60 km., deși era bolnav.

Considerînd acest transfer abuziv și nelegal, domnul Nicolae Dascălu s-a adresat, în scris, în mai multe rânduri, trustului, departamentului și direcției agricole județene de care aparține unitatea unde era, dar demersurile sale au rămas fără rezultat.

Adresîndu-se revistei „Flacăra”, în prima fază, în 8.12.1989, i s-a comunicat răspunsul Ministerului Agriculturii, plus măsurile dispuse împotriva directorului și a secretarului de partid din liceu. Totuși, aceste măsuri nu au putut fi aduse la îndeplinire datorită atît mașinațiunilor de culise, cît și evenimentelor care s-au succedat la sfîrșitul anului 1989.

Încercînd să-și rezolve situația legală, după 4 ani de judecată, a obținut Decizia civilă nr. 3228 / 17.12.1991, a Tribunalului Județean Dolj, prin care se dispune reintegrarea sa în postul de contabil șef și plata drepturilor bănești de care a fost lipsit. Însă directorul Liceului Agroindustrial Calafat refuză categoric să execute hotărîrea judecătorească, invocînd motivul atribuirii competenței de executie Ministerului Agriculturii. În realitate, pe postul respectiv a fost încadrată fina directorului, ne serie din nou revistei noastre, domnul Nicolae Dascălu.

Cu alte cuvinte, la vremuri noi, tot ei! **CRISTINA ATANASIU**

DIALOG CU CITITORII

Domnule inginer Ioan Trif

Prin nici un articol, revista noastră nu a incitat la război civil în Transilvania. Dacă aveți altă părere, vă rugăm să ne precizați articolul la care vă referiți și vă vom răspunde în consecință.

Cît privește disputa dintre ierarhii ortodoxe și cei greco-catolici, o regretăm sincer, mai ales că este vorba despre români. Cazul bisericilor care au aparținut, cîndva ritului greco-catolic, trebuie rezolvat la nivelul guvernului sau parlamentului. În orice caz, pentru a vă liniști, domnule inginer Ioan Trif, vă încu-noștiintăm că iubim „Școala ardeleană”, fondul latin al limbii noastre și credem că, într-o bună zi, mai multe drumuri vor duce la Roma.

POȘTA REDACȚIEI

VASILE ADAMUȚĂ — Pentru a vă veni în ajutor ne-am adresat Întreprinderii de Produse Ortopedice și Protezare care, cu promptitudine, ne-a dat următorul răspuns: „Căruciorul pliant tip B pentru Vasile AdamuȚă a fost expediat la data de 17.02.1992 cu B.M. 710272 pe adresa solicitantului”.

SAMUEL GHERGHICEANU — Alexandria, str. Alexandru Ghica, bl. 108, sc. B, et. 4, ap. 39: Vă informăm că Australia nu are deocamdată la noi în țară, nici ambasadă, nici consulat. Datele de care aveți nevoie le puteți însă obține telefonînd la 071/624655 Belgrad unde există un consulat ce se ocupă și de problemele românilor.

PETRU PANTEA — Arad: Fiind un cititor consecvent al revistei noastre sîntem siguri că ați observat faptul că am ținut cont de sugestiile dvs. Vă mulțumim și așteptăm să ne mai scrieți.

ELENA GRECESCU

RANK XEROX

REPREZENTANȚA PENTRU ROMANIA
București 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27,
Tel.: 12 00 53; Fax: 12 00 54

Ora întîlnirii cu RANK XEROX

- În aceasta vesnică luptă care este lumea afacerilor, avem cu toții nevoie de un partener puternic.
- Iată de ce trebuie ca RANK XEROX sa fie alături de dumneavoastră!
- Mașina de scris, copiatorul, fax-ul, totul trebuie să poarte marca RANK XEROX, pentru ca aceasta-marca nu înseamnă doar calitate, eficiența și productivitate ci și o excelentă rețea de servicii ce va face ca aparatura dumneavoastră să fie menținută permanent într-o stare excepțională și să beneficieze de accesorii de calitate.

RANK XEROX, o organizație mondială ce acopera astăzi și România:

Distribuitorii autorizați RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel.: 996 / 15 881

APEL srl
Arad
Tel.: 996 / 15 231

AREXIM srl
București
Tel.: 14 98 34

ADYLUS srl
București
Tel.: 12 95 77

COMPIEST ANVICO srl
Tirgu Mures
Tel.: 954 / 16 644

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957 / 12 538 - 132

COMSERVICE Co.
Bacau
Tel.: 931 / 46 642

ESTICO srl
Brasov
Tel.: 921 / 19 052

FIBA IMPEX srl
Ploiesti
Tel.: 971 / 24 717

FIBA (NORD) srl
Suceava
Tel.: 987 / 26 996

METRONOM
Piatra Neamt
Tel.: 936 / 14 570

METPRIBOR
Chisinau
Tel.: prefix / 47 15 24

ROM TEAM SOLUTIONS srl
Bucuresti
Tel.: 13 43 73

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941 / 63 193

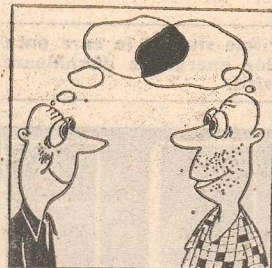
UNIVERSAL L.D. srl
Iasi
Tel.: 981 / 42 110 - 1209

Publicitate

Participați la rubrica

Idei în licitație

Casa presei să devină așezămint spitalicesc

Pe locul unde se găsește astăzi Teatrul Național din București, s-a aflat cu ani în urmă Circul de Stat. Cam tot în acea vreme, în apropiere de Băneasa, a fost ridicată Casa Științei. Un turist străin, trecînd prin România, a făcut următoarea remarcă: „Este singura capitală din lume în care circul

se găsește în centrul orașului, iar presa la periferie”.

Vremurile s-au schimbat, dar presa românească a rămas masată într-o clădire-gigant, amplasată la granița de nord a Capitalei. Eu sînt ziarist vechi și creator de ziare și reviste în perioada anilor 30-40. Pe vremea a-

cea, cum e și normal, cotidienele și periodicele își aveau sediile în bucurul Bucureștiului. Deci în inima vieții politice, comerciale, financiare. „Dimineața”, „Adevărul”, „Universul”, „Timpul”, „Curentul”, „Ordinea”, „Cuvîntul”, „Lupta” erau vecine. Comunismul a transformat presa într-o institu-

ție birocratică, greoaie. Goana după știri și evenimente nu făcea parte din practica ziaristului. De aceea el a fost surghinit la periferie, obligat să bată de pomană zeci de kilometri. E absurd! De aceea propun ca redacțiile să revină în centrul urbei (ca în întreaga lume!), iar Casei Științei să i se găsească altă menire. Cel mai potrivit lucru ar fi ca această hardughie să fie transformată în complex spitalicesc (clinici, sanatorii, prevenții). Cădrul natural susține ideea. Nordul Capitalei, zonă nepoluată, liniștită, plină de verdeață, e foarte potrivită pentru o instituție sanitară.

Ion Vulpescu
ziarist pensionar,
București

SENZATIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Completați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (VI)

ECOSINERGETICA

Sarcina energetică

În paralel cu răspunsurile oferite cititorilor, profesorul dr. ing. Dan Alexandru își continuă expunerea dedicată conținutului ecosinergeticii, a cărei prezentare generală se încheie azi. Începând cu numărul viitor, vor fi expuse strategia și metodele specifice: depistarea zonelor critice, alimentația corectă, medicația, biotratamentele, terapia cu argilă, riscul folosirii necontrolate a piramidelor „curative”.

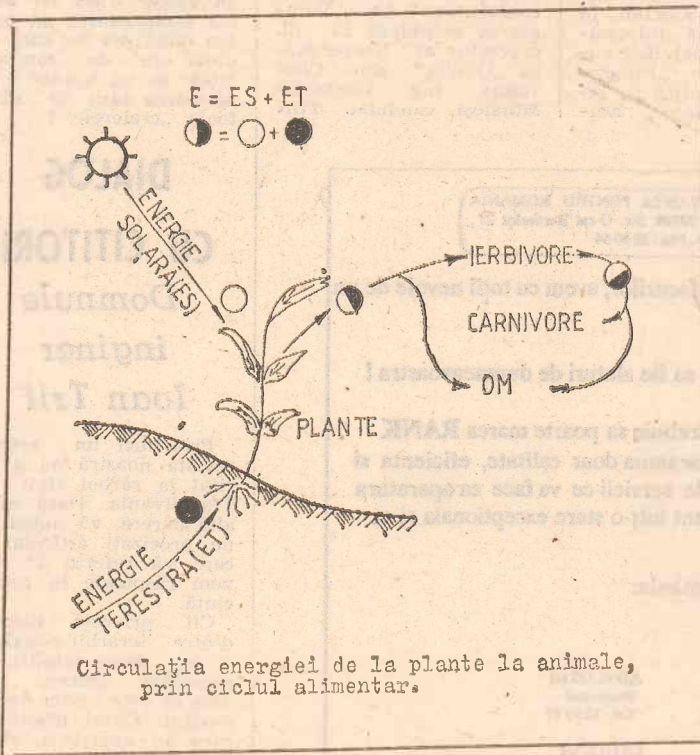
Prin completarea și expedierea talonului din josul paginii, colaboratorul nostru poate preciza poziția bună sau critică a patului, precum și gradul de sănătate a celui în cauză.

Sintetizând cele arătate în numărul din 18 martie al revistei, cu privire la acțiunea energiei solare asupra plantelor, sub al cărei efect planta transformă materia minerală (anorganică) terestră în materie organică, rezultă că într-o plantă este în același timp inclusă o energie de natură cosmică (solară), pe care o vom nota cu ES, vitală prin însăși contribuția ei la formarea materiei organice, și una de natură terestră ET, conținutul energetic al unui organism vegetal fiind, deci, într-un fel, o sumă a celor două, așa cum se arată în figură. Tot aici se poate vedea cum acest ansamblu energetic conținut în materia vegetală se transmite sub formă de alimente celorlalți verigi ale lanțului trofic: ierbivorelor, carnivorelor, omului.

Definim prin noțiunea de sarcină energetică SE, raportul dintre energia ES și greutatea G a corpului organic, respectiv.

Nu confundați...

noțiunea de sarcină energetică cu noțiunea de energie (în cazul nostru, de proveniență solară, ES). Sarcina energetică, așa cum am definit-o, reprezintă un indicator specific, un raport care arată câte unități de energie solară revin la unitatea de greutate a unui corp. Și dacă avem în vedere că energia este produsul dintre o forță și o

de prospețime scade, sarcina lor energetică se diminuează. Putem constata deci cât de proaspătă este o legumă sau o fructă, prin simpla măsurare a sarcinii ei energetice, cu concluzia mai extinsă că sarcina energetică este un parametru care exprimă și starea de sănătate a unui corp organic.

energetică se diminuează. Putem constata deci cât de proaspătă este o legumă sau o fructă, prin simpla măsurare a sarcinii ei energetice, cu concluzia mai extinsă că sarcina energetică este un parametru care exprimă și starea de sănătate a unui corp organic.

Animalele nu mănincă... soare!

Desigur că soarele, lumina, acționează benefic asupra animalelor (dar nu asupra tuturor speciilor), le imprimă într-un fel în mod indirect o anumită doză de sarcină energetică. Dar, spre deosebire de plante, animalele pot trăi ani de zile la întuneric dacă au o hrană corespunzătoare, confirmând astfel că ele primesc sarcina energetică odată cu alimentele, pe care apoi o prelucerează în organism, începând cu procesele de digestie.

Măsurări făcute asupra stării energetice a animalelor arată că au sarcina energetică la parametri maximi (8 metri) dacă sînt sănătoase și corespunzător mai scăzută în cazul diferitelor stări de boală, oboseală, etc. Ca și la om, de altfel.

Și acum să plecăm... DE LA OPT METRI ÎN JOS.

Prof. dr. ing.
ALEXANDRU DAN

86. Matcovschi Victor, Rădăuți. Vi s-au trimis datele prin poștă. Pentru orice revenire vă rugăm menționați numărul de înregistrare (86).

87. Matcovschi Denisa, Rădăuți. Idem.

88. Moja Mihaela Cristina, 30 ani, Brașov. Excelent! 90 la sută sănătate într-un pat amplasat în poziția 6, în care dormiți de 20 ani. Nu umblați la aranjamente interioare care să implice schimbarea amplasamentului locului de odihnă.

89. Patraulea Elena, 60 ani, București, 74 la sută. Indicele de sănătate iar poziția locului de odihnă, 4. Posibile probleme mai accentuate la sistemul osos (coloană și gambe) și la aparatul digestiv (colon). Mutarea poziției patului este de dorit.

90. Bălășescu Hortensia, 52 ani, București. Poziția 5 a locului de odihnă și 65 la sută indicele de sănătate. Probleme posibile în zona inferioară a cavității abdominale (digestive, renale), ale sistemului locomotor și circulației sanguine periferice ale membrilor inferioare.

91. Călina Octavian, 34 ani, Drobeta Turnu-Severin. O poziție 3 foarte activă a locului de odihnă (probabil în dreptul unei falii) a contribuit, în decursul a 8 ani, la o stare foarte coborâtă a indicelui de sănătate în raport cu vârsta (55 la sută), cu predispoziție la afecțiuni renale și endocrine. Vă propunem să vă mutați de urgență patul pe un amplasament neutru.

92. Zamosteanu Vasile, 67 ani, București. Poziția 5 a locului dumneavoastră de odihnă explică practic toate simptomele pe care le acuzați (poziția 5). Indicele de sănătate 65

la sută. Luați măsuri pentru găsirea unui amplasament în zonă neutră.

93. Bărbulescu Lavinia, București. Este neclară completarea talonului. Ori scrieți și semnați dumneavoastră, ori, dacă este vorba de o persoană în imposibilitate să scrie, talonul se completează la mașina de scris și se pune, drept semnătură, amprenta. Vă sfătuim să reveniți cu un talon completat conform celor arătate mai sus, atrăgând atenția că aveți numărul de înregistrare 93.

94. Stan S. Cristina, 18 ani, București. La vârsta dumneavoastră, o sănătate superioară celei actuale (84 la sută) ar fi de dorit. Patul este amplasat în poziția 3, putînd să vă dea probleme la aparatul respirator și digestiv (vezicula biliară). Mutați-l.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

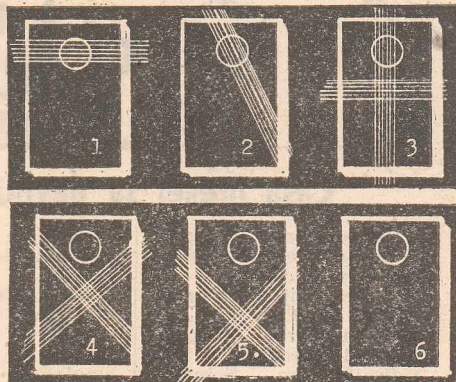
Reamintim celor care doresc să primească răspunsuri prin poștă, să atașeze talonului un plic timbrat pe care să fie trecut adresa expeditorului. În legătură cu modul de depistare a zonelor geopatogene și reamplasarea patului, profesorul Dan Alexandru vă oferă explicații, însoțite de demonstrații practice, în cadrul unor conferințe ce vor fi anunțate din timp în paginile revistei noastre.

95. Ardeu Trică Simona Mihaela, 18 ani, București. 78 la sută indicele de sănătate și poziția patului 2. În afară de mutarea patului în poziție neutră, vă sfătuim să faceți un control parazitar intestinal (cu localizare în duoden și pe căile biliare). De asemenea atenție la tiroidă.

96. Irimia Adrian, 27 ani, Ploiești. Starea sănătății dumneavoastră, relativ bună (dar care se mai poate îmbunătăți) nu este influențată în prezent de poziția (4) a locului de odihnă (de numai 30 zile). Este totuși de dorit să-l mutați, pentru a evita complicații (afecțiuni) renale și digestive.

Desenele alăturate vă prezintă diferitele situații în care patul se poate afla sub incidența emisiunilor energetice dăunătoare. Cercetătorul Averman distinge șase poziții.

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, frascibilitate sportivă (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3); la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, artărită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sistemului motor al membrilor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale plămînilor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zonă neutră.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)
Data nașterii Sexul
Localitatea unde domiciliază
Boala de care suferă
De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc
Semnătura sau amprentă
Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea, prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

O PROPUNERE FANTASTICĂ:

„Intrați în legătură cu extraterestrii“!

Ne-a scris din Petroșani domnul inginer REMUS GABRIEL PÎRLEA. Domnia sa face parte dintr-un colectiv de cercetători ce studiază metodic aventura inițiată de „Grupul de joncțiune cosmică GALATEUS“, condus de I. J. P. Appel-Guery. Acest organism, înființat la Paris și care, la ora actuală, își desfășoară investigațiile într-o insulă din Pacific, a izbutit să intre în legătură cu nivelele superioare ale inteligenței cosmice. Dar iată explicațiile corespondentului nostru...

telepatice stabilite. Experiența dobândită a devenit apoi inspirată și operativă, odată cu receptia limbajelor, a sistemelor de cod specifice, imaginilor, a informațiilor necesare în vederea contactării planurilor superioare ale inteligenței cosmice.

Ultimii 20 de ani au fost consacrați punerii la punct a unui sistem specific și original, bazat pe această transmisie telepatică directă. Citeva ființe au beneficiat deja de această transmisie și și-au stabilit astfel propria lor dimensiune de contact, de experiență și transformare. În prezent, I.J.P. Appel Guery se află la conducerea unei mișcări de contact O.Z.N., capabilă de o înțelegere și o transformare a individului spre comunicări interstelare.

În continuare, oferim câteva

„Principala noastră muncă este aceea de a încerca să ne punem în acord cu armonia universală și cu Confederația Galactică, până acolo încât să atingem condițiile de conștiință și energie ce ar putea conduce entitatea umană la nemurire“.

fragmente din scrierile lui I.J.P. Appel Guery :

Totul a început la Paris cu o transmisie mentală, prin me-

diatăii de comuniune și elevație spirituală în locuri purificate și sacre. Am trăit apoi experiențe reușite ale unei vieți comunitare în spații mai naturale, la țară. Datorită rezultatelor înconjurătoare ce s-au ivit, un anumit număr de ființe au vrut să ducă mai departe această experiență și au hotărât împreună să-și ia zborul spre locuri mai însoțite, mai aproape de origini. Trăind cu toată ființa lor o experiență de contact mai completă, ele și-au regrupat posibilitățile pentru a crea o flotilă de veliere — viața pe apă, în mici echipaje coordonate, permițând realizarea unor condiții energetice favorabile unui contact transdimensional. Epurate și unificate, aceste ființe și-au unit forțele pentru a obține o insulă în Pacificul de Sud, și a stabili rezultatul diverselor lor experiențe anterioare.

Ajunși să ne eliberăm punctele esențiale ce permit armonizarea unei vieți pămîntesti (cu responsabilitățile specifice ei), cu o situație de contact zilnic a altor dimensiuni de conștiință și energie, sistem acum în măsură să le propunem ființelor aflate în rezonanță cu acest tip de experiență o serie de îndrumări și de mijloace pentru a-și reorganiza existența, în ciuda constrîngerilor vieții moderne. Astfel, în prezent aducem o serie de soluții celor care își caută identitatea spirituală. Această căutare pune atît de multe probleme anumitor ființe încît acestea ajung să nu mai găsească alte soluții în afara sinuciderii, care a deve-

Persoanele care se simt în rezonanță cu acest program și doresc informații suplimentare se pot adresa la GALATELLUS, Petroșani, 2675, str. V. Mikea 28B/34.

nit una din cele mai mari nenorociri mondiale, specifică civilizației moderne. Pentru a înlătura această stare de lucruri negativă, trebuie ca ființelor să li se redea noțiunea corectă asupra sensului propriei existențe.

Multe persoane sînt vizate, fie pentru că au trăit ele însele un contact, fie pentru că se simt chemate de acest fenomen. Mii de copii, numiți în Statele Unite „starkids“, se nasc — în toate țările — cu capacități paranormale care îi fac capabili să intre în contact interdimensional și să accelereze evoluția omenirii spre era cosmică a Vărsătorului. Aceste persoane sînt de cele mai multe ori singure, și au dificultăți în înțelegerea corectă a misiunii lor.

La ora actuală are loc un efort de reunire în jurul grupurilor de contact existente, pentru a exprima mai precis această trezire. Am constatat extraordinara complementaritate a programelor acordate fiecărei ființe contactate.

Experiența noastră comunitară ne-a determinat să avem, pe o insulă din Pacific, prototipul unei baze cu o echipă de cercetare care, de 18 ani, trăiește în contact cu prezențe cosmice.

Molecula sațietății

Colecistochinina a fost descoperită la începutul secolului, iar în 1970 suedezul Viktor Mutt i-a stabilit structura chimică. Dar rolul ei în mecanismul fiziologic a fost identificat abia de curind. Fabricată de pereții intestinali și eliberată în organism după ingestie, ea contribuie la golirea stomacului de alimente. Cercetări recente au stabilit însă că acestei proteine îi revine și rolul de a tăia pofta de mâncare, deci de a crea senzația fizică de sațietate. Ea a fost injectată la diferite animale și la om deoptrivă, diminuind imediat apetitul. Se înțelege, desigur, ce rol capital vor avea medicamentele realizate din colecistochinina în cura de slăbire, în combaterea bulimiei, hiperorexiei (stări patologice ce provoacă foame excesivă).

Dar în același timp se anticipează și situația inversă: blocarea semnalului de sațietate și prin aceasta dublarea poftelor de mâncare și vindecarea anorexiei, maladii gravă caracterizată prin inapetență. În S.U.A., experimentele efectuate pe un lot de porci au demonstrat că exemplarele au consumat în medie cu 10 kilograme mai mult mîlai și soia, dînd 5 kg carne în plus. Se preconizează de asemenea folosirea colecistochininei în combaterea unor boli psihice. Ea acționează asupra sistemului nervos central, dar conexiunile fiziologice sînt încă nelămurite. Oricum, savanții sînt de acord că vom fi beneficiarii unei descoperiri epocale.

Redescoperirea Anghiolului

Dacă ați citit numărul 11 al revistei noastre, cu siguranță v-ați reamintit de Anghiol. Spunem reamintit, pentru că, de ani de zile, produsul e o „rara avis“ în farmaciile noastre. Pînă și cei mai insistenți bolnavi au renunțat demult să-l mai caute. În această situație, bineînțeles, și medicii au încetat să-l mai prescrie.

Afirmăm că o digestie corectă e vitală pentru buna funcționare a întregului organism este arhicunoscută. Simplificînd, desigur, putem afirma, fără riscul de a greși, că Anghiolul folosit constant prin intervenția principiilor sale active în asigurarea unei digestii corecte, este medicamentul care nu trebuie să lipsească din nici o casă.

SPECTRU LARG DE ACȚIUNE

Tolerat deopotrivă de copii, maturi și bătrîni, Anghiolul, prin acțiunea sa coleretică, de-

termină o creștere a secreției biliare și o modificare calitativă a compoziției ei; la icterici se observă o depigmentare, cu scăderea bilirubinei și revenirea

la normal a probelor hepatice.

● Acțiunea diuretică se manifestă prin creșterea volumului de urină eliminată în 24 de ore, în același timp crescînd și can-

titatea de urée și substanțe toxice eliminate.

● În sfîrșit, acțiunea metabolică are ca formă principală de manifestare creșterea poftelor de mâncare; în același timp, se produce o stimulare a metabolismului glucidic, cu efecte excelente în anumite forme de diabet și în metabolismul colesterolului; rezultatele foarte bune obținute în tratarea urticariilor și diferitelor forme de prurit se datorează acțiunii de stimulare a funcției antitoxice a ficatului.

SPASMOFILIILE ÎN DEFENSIVĂ

Medicament de întreținere și intervenție în stările cronice ale diverselor afecțiuni, Anghiolul și-a demonstrat, în cei 25 de ani de existență, calitățile și eficiența în bolile de ficat, în bolile hepato-biliare, în cele ale tubului digestiv, ale aparatului renal, în bolile alergice, dar ca noutate de ultimă oră, în spasmofiliile, fapt datorat noului procedeu de obținere a lui de către firma HOFIGAL din planta crudă.

Prin noua tehnologie, se obține trecerea acizilor componenți (cynaric, clorogenic, cafeoic etc.) în săruri organice de magneziu, foarte ușor asimilabile, cu rezultate excelente în spasmofiliile, în toate tipurile de crampe musculare, precum și în angiopatiile din cadrul aterosclerozei, diabetului și obeității. Începînd de azi, HOFIGAL oferă tuturor bolnavilor de spasmofiliile în locul medicamentelor străine, foarte scumpe și care se procură cu mare greu-

tate, comprimatele sale de Anghiol. E cunoscut că lipsa din organism a magneziului conduce la scăderea capacității sale de efort fizic și intelectual. Testările în desfășurare pe un număr mare de sportivi, au demonstrat eficacitatea Anghiolului în înlăturarea crampelor musculare și în creșterea capacității de efort.

CEL MAI IEFTIN MEDICAMENT

Atenție! Preturile medicamentelor indigene și din import continuă să crească. Indiferent că se numeste CHOPHITOL ROSA (Franța), HEPAR SL 50 (Germania), CINAROCOL SPR —RUSSI (Italia), sau Anghiol produs în țară, toate, fără excepție, sînt mult mai scumpe decît ANGHIOLOL produs de firma HOFIGAL, dealtfel, singurul producător de materie primă din România pentru acest medicament.

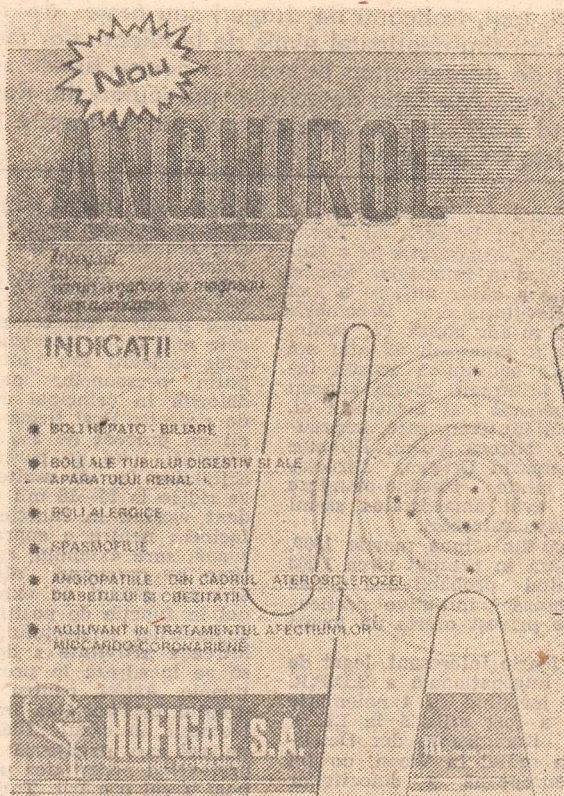
Retineti!, deci! Anghiolul firmei Hofigal va continua să coste, în farmacii, 98 de lei flaconul.

Comandat direct la reprezentanta firmei din STRADA SEVASTOPOL nr. 14 — TELEFON 50.40.80. — în cantități de la 10 flacoane în sus, vă costă numai 75 de lei flaconul.

Și încă un amănunt. Termenul de garanție este de doi ani.

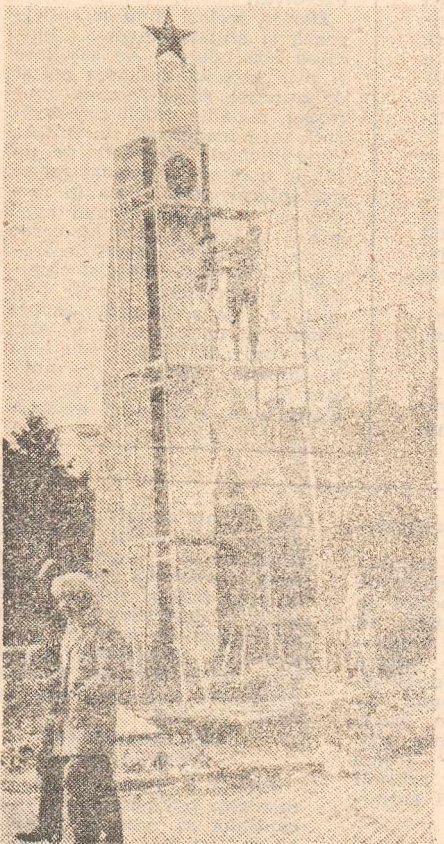
NU uitați!, însă, ca înainte de a forma 50.40.80, să vă adresați medicului dumneavoastră curant. Numai el poate hotărî asupra oportunității folosirii medicamentului.

R. MANOLESCU ■

Morminte jefuite pentru statuia soldatului sovietic

În „Parcul Libertății”, din centrul municipiului Satu Mare, s-a ridicat un obelisc de pomină. În cinstea soldatului sovietic „eliberator”. Oare ce a făcut, în mod concret, soldatul sovietic în Transilvania?! Acum bătrînii satelor o spun clar, deslușit, fără ocolisuri, fără fereală. S-au dedat la jafuri, violuri, vandalisme, furturi organizate, bătăi, acte criminale. Au băut pină și spirtul și parfumul din case. Oare cine le-a ridicat, acestor nețrebnici, fastuosul monument?! Tot coșile de topor aservite puterii în acea vreme. În zelul lor fariseic, noii ucenici ai bolșevismului mediu dezvoltat, au comis acte de crasă impietate, pentru a-și dovedi servilismul și supușenia. Au furat, pur și simplu, pietrele funerare din cimitirele orașului și au înălțat acest monument al rușinii și decrepitudinii morale, în chiar centrul orașului de pe Someș. Dacă au trebuit doi ani de la revoluția tinerilor din decembrie '89, pentru ca el să fie, în sfîrșit, demolat, e semn că lucrurile se petrec realmente mai încet decît ne închipuim.

Asadar, obeliscul purtînd însemnele crucii roșii de la răsărit, a fost recent demontat, bucată cu bucată, din „Parcul Libertății”, din orașul ardelean de pe frontieră. Ce s-a descoperit? Că la baza monumentului au fost azvîrlite, în chiar timpul construcției, drept fundație — pietre funerare din cimitirele orașului!! Asadar, într-un mod cît se poate de abject și de profanator, la temelie acestui obelisc al mîscărilor s-au asezat cruci și pietre din marmură furate de la căpătîul morților!!! O dată cu dezmembrarea obeliscului s-a putut observa că plăcile de marmură, care imbinau obeliscul, aveau gravate pe partea dinspre interior, diferite nume de persoane. Acesta e faptul cutremurător, ce denotă că pietrele de mormînt au fost ciupite din cimitirele orașului, pentru a construi un obelisc nu tocmai de promă-nadă. Asadar, un obelisc, construit pe fraudă și pe minciună, ca însuși sistemul care se înfiripa. Un sistem care, e adevărat, nu a avut mulți ani de trai pe vîtrul, dar suficient pentru a marca destinul debusolat al citorva generații de sacrificiu.

DORIN SĂLĂJAN ■

„Pe Alina am născut-o duminică, dimineața, la ora 8,30. Gîndeam atunci că viața Alinei va fi o duminică, o continuă duminică. Îmi amintesc cum mama mea cînd am venit acasă de la maternitate a desfăcut scutecele cu care era înfășată fetița și se uita la ea dacă e întreagă. Acum cînd fata mea era în sicriu, bunica ei vroia să o ia în brațe, nu știa că fetița mea era jumătate din carton”.

O crimă care a zguduit întreaga

„Cum am pe Alin

Joi, 10 ianuarie 1992. La această dată în orașul Galați în imobilul cu numărul 105 din strada Dr. Alexandru Carnabel se săvîrșea una din crimele ce aveau să uluiască prin grozăvie și oroare. Scena nr. unu: în care Elefteriadis Anesti o invită pe Mircea Alina Carmen la o cafea: „Acasă la mine am ajuns în jurul orei 10,15. Am pregătît și băut cîte o cafea, am ascultat muzică. Pe la ora 11,00 M.C.A. și-a manifestat intenția de a pleca la serviciu. Aceasta s-a ridicat de pe canapea, a făcut cîteva pași lîngă ușă spre ieșirea din cameră, moment în care, fără nici un motiv mi-a venit s-o lovesc. Lîngă sobă exista un fier de formă cilindrică și lung de circa 15—20 cm. Cu acel fier am lovit-o în timpă (în partea stîngă), ea aflîndu-se lateral cu spatele spre mine. A rămas în picioare și a încercat să iasă din cameră. I-am barat calea și am continuat s-o lovesc tot cu acel fier. În cele din urmă colegă a căzut pe dușumea. Mai respira încă. I-am ridicat geaca pe care o purta și i-am acoperit capul. Am luat cadavru și l-am dus în baie. Victima nu mai dădea semn că ar mai fi în viață. Pînă la orele 13,00 am șters urmele de sînge.

M-am înarmat cu un cuțit și satir și am intenționat, pentru să-i tai doar sîinii. Am tăiat un nîl drept, după care am renunțat rece nu mi-a plăcut cum arăta sînge. Sîinii vroiam să-i manînc spunea mama victimei:

„Pe Alina am născut-o într-o că, dimineața, la ora 8,30. Cînd atînci că viața Alinei va fi o d o continuă duminică. Îmi amintu mama mea cînd am venit acas maternitate a desfăcut scutecele era înfășată fetița și se uita la e întreagă. Acum cînd fata mea slieru, bunica ei vroia să o ia în nu știa că fetița mea era jumătate carton”.

Portret al ucigașului la Tr Județean Galați: Elefteriadis An

Un individ fără personalitate, oca, 1,70 m, 64 kg, sprîncene imi Poartă pe cap o căciulă de blan pure, în picioare pantofi albi, noi, îmbrăcat într-un pantalon loare gri, de trening. Deasur pulovăr o canadienă de fiș. La n cătușe. Îl întreb dacă este amab răspundă la o întrebare. De ac

— Anesti, acum cîteva săptămîni întrebat foștii tăi elevi, de la tătoare nr. 2, ce înseamnă d o bîrea. Le-ai spus că iubii înseamnă autosugestie. Ce știu, explici tu autosugestia?

— Eu cred că autosugestia are înțelesuri: Cazi în transă sau cazi în transă, adică ți-o provoc

— Vrei să spui că tu, datorită în transă, ai făcut ce ai făcut?

— Da. Sînt o victimă, mă cons tima căderii în transă. Am doa explicații. Nu sînt sigur.

— Ești inițiat în yoga, în sp — Am încercat să mă inițiez s mistic.

— Logodnicul Alinei, al cîle

ANCHETĂ PE CONT PROPRI - pașnică și fără pistoale -

Nick Carter, Father Brown, Philip Marlow, Spade Mike Hammer — iată numai cîteva nume de cavaleri ai dreptății propuși de cărți care au circulat și circulă în milioane de exemplare. Ei nu sînt încadrați în poliție, în alte servicii ale statului; ei sînt detectivi pe cont propriu și urmăresc criminali, hoți, traficanți de droguri sau arme, de multe ori fiind prost remunerați sau neprimind nimic de la clienți, dar mereu dornici de aventură sau de descoperirea adevărului pentru binele societății.

Cine știe dacă Asociația detectivilor particulari din România nu-și va avea în curînd eroii săi reali, ale căror fapte să inspire pe scriitorii de romane polițiste? Cine știe?

Pe Splaiul Unirii nr. 58, sector 4, se află sediul Societății Detectivilor Particulari din România, organizație de o factură aparte în cadrul feluritelor idei și inițiative private a căror naștere a fost posibilă după Revoluția din Decembrie '89. Iată de ce m-am gîndit că, poate, unii cititori, ar fi interesați să afle noi amănunte despre activitatea acestei instituții. Pentru informații m-am adresat Directorului general al Societății, dl. Alexandru Aurel Restivan, care, împreună cu domnia Mircea Voicu, Director aljunct și Constantin Drăgan, Director al Societății mixte româno-olandeze DACOLAND a avut amabilitatea să-mi răspundă la cîteva întrebări.

Inițiată încă din luna martie 1990, Societatea numără în prezent circa 1.000 de angajați fiind probabil una dintre cele mai „generoase” inițiative particulare în ceea ce privește oferta de locuri de muncă.

Un amănunt foarte interesant, legat de recunoașterea internațională a S.D.P.R. este faptul că, începînd cu 4 noiembrie 1990, Asociația a fost afiliată la I.K.D. (Internationale Kommission der Detektivverbände) cu sediul la Viena, un fel de asociație europeană a detectivilor particulari.

În ceea ce privește dotarea tehnică, societatea dispune deocamdată de cîteva camere de luat vederi, reportofoane, aparate de emisie-recepție, dispozitive anti-furt, 4 autoturisme, iar în scurt timp

există speranța, ca prin intermediul asociațiilor olandeze să se obțină cîteva mașini blindate necesare transportului de valori.

Să vedem însă care sînt în fond, activitățile prestate. Din capul locului trebuie precizat că, cel puțin deocamdată, cele mai multe servicii sînt oferite marilor societăți sau întreprinderi și mai puțin persoanelor particulare. Aceasta datorită în principal costurilor deosebit de ridicate. Deși firma nu încasează decît un procent de 3% din suma rulată, situațiile ivite pe parcursul desfășurării acțiunilor fac de multe ori „tariful” să se ridice la 15—16 mii de lei pe zi, evident variînd în funcție de foarte mulți factori; pentru o supraveghere de persoană, spre exemplu, contează durata de timp pe parcursul căreia se execută aceasta, gradul de expunere al persoanei în funcție de poziția sa socială, aria deplasărilor subiectului, etc. Evident că întreaga activitate a detectivilor trebuie să se încadreze în prevederile constituționale. Astfel, pentru a nu fi încălcat dreptul la libertatea în mișcare a cetățeanului, în cazul „filării” unei persoane, cel care angajează detectivul, o face pretenzînd necesitatea unei gărzi de corp pentru cel urmărit. Totuși, de multe ori, tocmai pentru a se evita situațiile neplăcute, cazurile „clasice” de soți înșelați sau soții „traduși” sînt refuzate. Cele mai frecvente acțiuni sînt legate de paza și apărarea unor instituții sau a unor locuințe particulare. Se organi-

Robert Mitchu

zează de exemplu pinde sau patrula noapte pentru apărarea patrimoniului clientului. De asemenea, au fost c de angajare pentru căutarea unor soane pierdute, pentru găsirea unor doveditoare ale originii unor pers sau necesare demonstrării legal unor moșteniri, acțiuni de verificare bonității unor oameni de afaceri. Nu au lipsit nici situațiile în care detectivii au fost solicitați să caute pierduți. Totul în slujba clientului! Condițiile minime pentru cei ce să devină angajați ai Societății lipsa antecedentelor penale, s di puțin medii, o bună pregătire fizică și psihică, curaj și pasiune. În ge nu au fost admisi foști militieni securiști, deși au existat și exo atunci cînd s-a dovedit buna credință acestora.

Din punct de vedere al relațiilor S.D.P.R. cu organele oficiale — po S.R.I., armată, lucrurile au și părți l și părți rele. Pe de-o parte, avînd vedere țelurile comune există, înve bil situații în care instituțiile conlu ză. În plus, un mare număr de p

ă. Profesorul ucigaș se destălnuie

cis-o

?"

care ai omorât-o, spunea că prin luna octombrie 1991 aceasta i-ar fi zis că pari un suflet bun, și îi părea rău pentru tine, că nu ai putut ocupa catedra de fizică. Te consideri un suflet bun, un suflet nobil?

— Nu știu dacă am un suflet bun, nu știu.

— Anesti, dacă s-ar reintroduce, dacă s-ar reveni la legea pedepsei cu moartea, ai fi de acord, tu, un om care a ucis alt om, cu această lege?

— Da, sint de acord. Sint pentru revenirea la pedeapsa cu moartea.

— Și cu tine, cu tine cum rămâne?

— Nu îmi doresc o așa pedeapsă.

— A existat vreun motiv, pentru care ai invitat-o acasă la tine? Un motiv sentimental care a degenerat în altceva?

— Am invitat-o fără vreo motivație.

— Cu cine ai fost la tine acasă, pe data de 10 ianuarie a.c., în jurul orelor 15.00? Vecinii afirmă că au mai văzut pe cineva intrând în casă odată cu tine.

— Mi-ai spus că îți puneti o singură întrebare. Nu mai răspund!

— Și elevii tăi susțin că pe 10 ianuarie, joi, în jurul orelor 20.00 ai fost la școală și ai vizionat împreună cu ei, la video, filmul „VAMPIRII”!!!!

— Nu am fost la școală în data de 10 ianuarie seara.

— Cite femei ai mai invitat la tine acasă? Afirmă o colegă de cancelarie că și pe ea ai încercat s-o ademenești. Era în preajma revelionului?

— De când m-am căsătorit nu am mai invitat nici o femeie la mine acasă, niciodată.

— Vrei să transmiți ceva copilului tău, soției tale sau... logodnicului Alinei?

— Da. Le cer copilului meu și logodnicului Alinei să mă ierte. Atât. Regret totul.

D. IACOB

„M-am înarmat cu un cuțit și cu un satâr și am intenționat, pentru început, să-l tai doar sinii. Am tălat un sin, sinul drept, după care am renunțat deoarece nu mi-a plăcut cum arăta plin de sânge. Sinii vroiam să-l mănânc”.

E oare posibil?

După arestarea lui Ceaușescu, vocea lui a fost auzită la Brăila

În noaptea de 24 spre 25 decembrie 1989, primul-secretar al fostului comitet județean per — Brăila a fost readus la casa albă — sediul administrativ. La reacția noastră de uluire, a celor care eram în Biroul executiv de Coordonare Civilă a Revoluției la Brăila, reprezentanții armatei ne-au răspuns că așa sînt ordinele de la București. Se comenta că vechea gardă ceaușistă pusese mîna pe un fir telefonic guvernamental și începuse să dea dispoziții în provincie. Nu pot să nu recunosc că Anton Lungu a prezentat un plan de urgență a apărării marilor obiective industriale. Sigur că ne-am putea întreba, de ce asemenea măsuri de forță? Ca să ne apărăm de „fantomele” care provocau diversivne? Noi l-am asigurat foarte politicos, că, dacă tot urmează să fim împușcați după neașteptata schimbare de situație privind reîntoarcerea țovărășească, cerem permisiunea să ne luăm rămas bun de la cei dragi, printr-un apel telefonic. „Vă rugăm frumos, nu vă gândiți la așa ceva, colaborăm împreună pentru a salva țara”. Sint cu aproximatie spusele lui Anton Lungu. La aproximativ două ore cit a durat restaurația. Biroul Executiv de Coordonare Civilă primește un telefon de la centrul puterii de la București — CFSN — de unde ni s-a comunicat să obțurăm orice legătură cu fostul prim-secretar. De asemenea ni s-a explicat că replanțarea în funcție a primilor-secretari, era o diversivne a unor forțe obscure

din clădirea CC, care pusese mîna pe un fir guvernamental. Președintele Biroului Executiv, avocatul Constantin Nicolae, i s-a adresat lui Anton Lungu: „Pînă acum ai condus dumneavoastră, acum este rîndul nostru, al poporului să conducem”. Anton Lungu s-a retras în momentul cînd a reînceput să se tragă cu înversunare asupra sediului. Era ora zero. Intram în prima zi de Crăciun. Cei care îl uriseră mereu pe Dumnezeu făceau noi victime și la Brăila. Pauza de foc de pînă la miezul nopții era se pare năduful de așteptare pentru cei care reveniseră în fotolii. Într-o clipă de acalmie, am auzit semnalul telefonului guvernamental de la etajul doi, unde acționam ca membru al Biroului Executiv Civil. Am ridicat receptorul și am auzit ceea ce nu-mi imaginaam că mai era posibil: vocea lui Nicolae Ceaușescu pe un ton înalt și agitat: „Brăila, nu vii odată Brăila”. Ceaușescu se afla arestat la Tîrgoviște. Oare cei ce se ocupau cu diversivnele, puteau fi coordonați de un presupus guvern fantomă din clădirea CC? Ar fi recomandabil să se cerceteze atent coincidența dintre reechiparea în putere a primilor-secretari (situația a fost similară și în alte județe unde s-a tras) din noaptea de 24 spre 25 decembrie 1989 și „neștiuții” autori ai incitării la teroare și moarte. Cine era ventrilocul cu vocea robotizată a lui Ceaușescu?

GHEORGHE LUPAȘCU

Un polițist salvează Oradea

Că barajele noastre sînt construite prost și că sabia de Damocles a apelor ne poate reteza gîtul s-a văzut anul trecut, la începutul lunii august, în Moldova. O catastrofă aproape identică s-ar fi putut petrece și pe Crișul Repede, cu consecințe greu de estimat, în 17 februarie a.c. Barajul de la Tileagd, în amonte de Oradea, are o capacitate totală de vreo 57 milioane mc. de apă. La ora producerii nenorocirii avea cam 37-40 milioane de mc. de apă. Parcă presimțind ceva, plt. GRIGORE DĂBICAN a pornit spre baraj și cînd a ajuns sus, pe creastă, în jurul orelor 9,30 a înlemnit de spaimă. Pe o lungime de vreo 250 m din dig a observat crăpături de pînă la 10 cm.

Dar ceea ce era și mai grav rămînea faptul că uriașul dig era deplasat sub puterea apei care-i pătrunsese în vîntre pe o distanță de 200-250 de metri. Un adevărat munte care s-a clatinat și a luat-o din loc! Plutonierul a simțit că ametește! Jos în vale se întindea comuna Tileagd, iar pe firul apei urmau Săboieciu, Fughiu, Ineu de Criș, Osorhei și... Oradea! Beneficiarii acestui obiectiv știau încă

de simbătă ce se petrece, dar au preferat să stea ca morțu-n papușoi. Plt. Dăbican Grigore s-a gândit o clipă că oamenii aceștia sînt la fel de săraci de pe fix ca și barajul care pîrîia de zor, amenințînd dintr-o clipă în alta să „spușce” și a anunțat la telefon pe șeful poliției bihorene, col. Lazăr Cărlan, care, la rîndu-i a alertat Prefectura Bihor. La Fughiu se aflau instalații pentru vîntoarea hidrocentrală în valoare de miliarde de lei. În plus, exista riscul cedării ba-

rajului și distrugerea localităților din aval. De ce n-au raportat imediat „mărimile” de pe dig despre fisurarea (bînd spus) barajului?

„Cînd am fost pe dig, un om cu funcție de acolo m-a admonestat de ce mă bag și că să-mi văd de treabă. Cum să nu mă bag eu pentru oameni din comuna unde sînt polițist? Să-i omor, mai bine zis, să-i înoc eu cu mina mea, că unai glab nu-i convine că am venit și eu acolo? Dacă nu se intervenea în aceea zi de luni, 17 februarie a.c., barajul ar fi plesnit ca o coajă de ou și ar fi fost mulți morți, răniți și distrugerii. Așa că eu am judecat după capul meu ce să fac”.

Prefectul sesizat de șeful poliției convoacă în maximă urgență comandamentul județean de apărare împotriva inundațiilor și fenomenelor meteorologice periculoase care s-a deplasat la locul sinistrului, unde era constatat că pe o porțiune de aproximativ 130 de metri pe coronamentul superior al digului se aflau crăpături de circa 10-12 cm. Închipuți-vă că la acea oră se aflau în acumulare nu mai puțin de 35 milioane de mc de apă pe o coloană de oprire de 16 m înălțime!

Apoi s-a obținut acordul Bucureștilor pentru golirea barajului, așa că orădenii s-au minunat o zi și o noapte cît de mare este Crișul, nebănuiind ce li s-ar fi putut întîmpla!

De asemenea, dl. prefect Vasile Blaga a informat Guvernul României despre acest eveniment care putea să fie dezastruos!

De neînteles și acum atitudinea beneficiarilor lucrării — RENEEL — filiala Cluj! Dacă firul apei ar fi fost spre locuințele lor, tot așa ar fi reacționat?

După acest eveniment care a făcut vibră, orădenii își pot trage nîfel sufletului să se ducă să voteze. Că pe cei 11 „cătăndaci” români i-a luat viitura primului tur de scrutin și nu s-a mai auzit nimic de ei. Au rămas candidații FSN și UDMR. Iar pentru fapta lui demnă de admirație, plt. Dăbican Grigore, de fol din comuna Bontida, jud. Cluj a fost înaintat la gradul de sublocotenent de către dl. ministru Babiu.

Cei din Tileagd, însă, i-ar fi dat ga-loane de general!

PAȘCU BALACI

pretat pe Philip Marlow

ilitari în special) lucrează în timpul liber ca detectivi particulari. Pe de altă parte însă, încă de anul trecut dl. Restivan a înaintat o cerere către conducerea Academiei de Poliție, prin care icita ca unul dintre detectivii dinșului poată asista — contra cost — la cursurile de specialitate predate acolo. Ul școlar a început dar nici un răs-ns nu a sosit. De asemenea ideea si vechi a domnului Restivan de a a o Poliție Particulară Română, care preia unele dintre sarcinile actualei liții — birotica în primul rînd — a t împinată cu răceală.

n încheierea dialogului nostru, ca răs-ns la o întrebare legată de necesita-obțineri unor permise de port-arnă, abilul amfitrion mi-a declarat: „So-latea noastră este una eminamente unică, noi sintem împotriva armelor orice fel. Detectivii noștri nu vor fi armați decît cu inteligență, pasiune, estitate și multă diplomatie”. Să spe-n că nici nu vor avea nevoie de alt-va!

CLAUDIU-LUCIAN IONESCU

Operatorul Călin Ghibu și regizorul Dan Pița, în timpul unei filmări

Din culisele unui „Hotel de lux“

Încă de la începutul dialogului pe care l-am purtat cu DAN PIȚA — aflat în dubla ipostază de cineast-realizator — am stabilit să nu facem referire, să nu „deconspirăm“ subiectul filmului „HOTEL DE LUX“.

Întrebare: S-a plecat, pare-mi-se, de la o idee mai veche, este corect?

Răspuns: Filmul ăsta mă preocupă de aproape zece ani. L-am purtat cu mine, în suflet, timp de zece ani, bine construit: abia i-a venit însă rândul... cred că îl pot realiza!

I: Are totuși o poveste, un „story“?

R: Firește, deși „povestea“ contează mai puțin... (îată: este povestea unei familii ai cărei membri își caută originea, identitatea, rostul în lume, în viață — și cam atât!). Eu am conceput însă „HOTELUL“ ca pe un film-parabolă: o radiografie a unei societăți totalitare, în care FRICA, MINCIUNA, CORUPȚIA, DURITATEA și INCOMPETENȚA sînt, de fapt, principalele atuuri ale povestirii...! Frica, violența, corupția, toate acestea există de cînd lumea; ca și DICTATURA, de altfel...! Este, va fi, un film despre opresiune și violență mai ales.

I: A circulat un zvon cum că „Hotelul“ ar fi un film despre ceaușisti, că el, hotelul ăsta, ar fi prototipul celorlalte „de lux“, din lume, prin

care a poposit perechea de tristă amintire, la invitația atîtor guverne...!?

R: Este o simplă speculație... Sigur că se pot face asocieri evidente cu ceea ce s-a întîmplat la noi în țară, eu încerc însă o analiză — cinematografică, desigur! — a dictaturii, a PUTERII în genere. Hotelul meu reprezintă „lumea“: este de ajuns ca această putere să-și constituie un aparat represiv bine pus la punct, pentru ca lumea să i se supună, să i se conformeze — chiar și dacă numai pentru o vreme! Rezultatele sînt însă tragice, o știm astăzi: cu toții...! Intenționez să fac un film „de stare“ — subiectul, în sine, contează prea puțin! — un film care să solicite meditația, gîndul spectatorului... pînă la încrîncenare: mai ales după ieșirea acestuia din sala de spectacol!

La rugămintea regizorului, facem cunoscute numele interpretelor, precum și ale principalilor săi colaboratori: Ștefan Iordache, Irina Petrescu, Valentin Popescu, Ion Colan, Irina Movilă, Lămia Beligan, Ileana Popescu, Valer Delacheza — dintre interpreți; cărora, li se adaugă: Călin Ghibu (imagini), Nicolae Ularu (decoruri), Cătălina Ghibu (costume), Adrian Enescu (muzică), Cristina Ionescu (montaj), Sotir Garagața (sunet) și Jana Dochita (secund regie).

HORIA PĂTRAȘCU ■

CARTI PENTRU BIBLIOTECĂ

● O carte despre o celebră dansatoare, care a iubit un celebru poet. Așa s-ar putea chema romanul biografic: „VIATA MEA“ de Isadora Duncan. Poe-tuț este Serghei Alexandrovici Esenin (1895—1925); poet rus și sovietic, care a revoluționat, pur și simplu, lirica rusă și europeană, printr-o puternică forță imaginativă, printr-un imagism și o forță vizionară rar întîlnite. Asta și iubea la el Isadora Duncan, nu doar „ochii spălăciți, ca cicoarea“.

Din păcate, cei doi celebri îndrăgostiți aveau să aibă o soartă la fel de tragică, îngrătă. Isadora Duncan avea să-și găsească sfîrșitul la Nisa, în 14 septembrie 1927, cînd eșarfa prelungă, ce o purta în jurul gîtului, avea să se înfășoare în jurul roților mașinii pe care o pilota. Serghei Esenin și-a pus capăt zilelor într-un h-tel sordid, de mîna a treia, spînzurîndu-se de burlanul unei sobe. („Întors acasă, vremea mi-o voi pierde / Cu vechi nimiciuri, ca oricare om; / Si sub fereastra casei, într-o seară verde, / M-oi spînzura cu minea de-un pom!“).

Traducerea acestui roman autobiografic aparține lui Geo Dumitrescu și Ben Corlaciuc.

● La Editura „Scrisul românesc“ din Craiova a apărut cartea de eseuri SIC COGITO, de Bogdan Petriceicu Hașdeu. (Editie îngrijită, prefață, note și tabel cronologic semnate de Tudor Nedelcea).

Moartea prematură a fiicei sale, Iulia, avea să-și lase amprenta, ca pe cea a unui destin tragic nepereche, pe întreaga viață a savantului.

Eseurile: „Știința sufletului“, „Dumnezeu, nemurirea, des-tăinuirea“, „Somnul și sufletul“, „Telegrafia iubirii“, „Hipnotism și spiritism“ ș.a. vor găsi ecoul cuvenit în sufletul cititorilor români, puțin pregătiți pentru o atare temă. Așadar, vorba lui Hașdeu: „SIC COGITO: cine poate să se convingă, cu atît mai bine pentru el, cine nu — cu atît mai rău“. În morala creștină se spune: crede și nu cerceta! Hașdeu a dus cercetarea pînă la limita cunoașterii umane.

● Paradoxal și incredibil, un lingvist, un semiotician, autorul operei deschise, devine cel mai citit și tradus prozator al secolului nostru. Este vorba despre Umberto Eco și despre cele două romane celebre ale sale: *Il nome della rosa* (Numele trandafirului, 1980) și *Il pendolo di Foucault* (Pendulul lui Foucault, 1988). „Produs al unui postmodernism ambiguu, romanul lui Eco nu poate fi decriptat decît prin lectură avizată la mai multe nivele“, scrie Marin Mincu în postfața lămuritoare (criticul semnează altminteri și traducerea celor două volume, alături de Ștefania Mincu).

DORIN SĂLĂJAN ■

Pentru cei care mi-au citit amintirile și le-au luat mesajul...
me gînd la voi

Don Dorian

Munchen, 1992

Alte drumuri, alte pușcării

Stimate domnule Ion Ioanid,

Citesc și recitesc cu atîta emoție cartea dumneavoastră „Închisoarea noastră cea de toate zilele“. Sînt frate cu Marin Tucă, mai mic cu cinci ani. Sînt născut în 1926. Am fost arestați împreună la 2 iulie 1948. Am fost eliberat numai după șase luni de cercetări, după procesul din 22 decembrie 1948 de la Craiova. Nu știu cum aș putea să vă mulțumesc și eu pentru această carte. (...) Ani de zile după ce fusese executat (...) ne legam de cea mai mică speranță. Ne epuizăm în cercetări fără nici o șansă. (...) Primele vești despre fratele meu, și singurele din perioada de după evadare, le-am aflat din cartea dumneavoastră.

Andrei Tucă
31 octombrie 1991
Craiova

— Mă tem, domnule Ioanid, că mesajul de dragoste pe care am dorit să vi-l aduc din țară, nu mai constituie o noutate pentru dumneavoastră. E suficient să răsfoiesc acest vraf de scrisori, ca să-mi dau seama.

— Da... După apariția cărții, am primit nenumărate mesaje.

De la cunoscuți, dar și de la necunoscuți. Fie că mi-au aflat adresa de aici, din Munchen, fie că au scris, pur și simplu: „Radio Europa Liberă“. Se pare că a avut ecou...

— Este, fără îndoială, ceea ce se numește un best seller. Gîndindu-ne, însă, la subiect — tinerețea dumneavoastră petrecută în pușcăriile comuniste din România, ar fi fost mai bine să nu aveți ocazia s-o scrieți.

— Sigur, acum cînd știu cum este — mă refer la anii de pușcărie — parcă n-aș mai lua-o de la capăt. Dar, este totuși o experiență nemaipomenită care, mă conving pe zi ce trece din ce în ce mai mult, le lipsește multora.

— Ați afirmat că, inițial, în gîndul dumneavoastră n-a fost să scoateți o carte.

— Nu. Prima mea intenție a fost să reconstitui numele diversilor oameni cu care am stat prin închisori și am făcut treaba asta pe deindelete. Sigur, de unii mi-am adus aminte imediat. Cu alții a fost mai greu: aveam figurile și nu reușeam să le stabilesc numele. În cele din urmă am luat-o metodic. I-am făcut chiar să ridde pe colegii de la radio. În timpii morți dintre emisiuni — mai ales noaptea — am început să studiez cartea de telefon a Bucureștiului. Unele nume erau tocmai cele pe care le căutam. Altele mi le-au sugerat pe cele uitate. Așa am reconstituit a-cel-sute de nume cuprinse în volumele apărute. Întîmplările ar fi fost mai greu de uitat.

După ce am întocmit lista asta, mi-am zis: „Ce-ar fi să-i împart pe oamenii ăștia pe pușcării, așa cum i-am întîlnit?“. „Am făcut și asta, după care m-am gîndit s-o iau încet și să povestesc tot ceea ce știu despre fiecare. Jumătatea asta de revoluție din România — cum îi zic eu — m-a surprins cu conținutul definitiv al celor două volume care au apărut deja și cu jumătate din al treilea. Le dădusem la legat și mă pregăteam să le trimit la Biblioteca din Freiburg, să rămînă în chip de arhivă, cu speranța că, poate, cineva le va cerceta odată și se vor mai găsi și alții să scrie cîte ceva. Nu m-am gîndit nici o clipă să le public, deși cei care știu cu ce mă ocup mă tot îndemneau s-o fac. După Revoluție, m-au convins că trebuie s-o trimit în România. Am expediat-o așa cum era și a ieșit ceea ce a ieșit. Îmi pare bine c-a produs un efect și trag nădejdea că va încuraja și pe alții dintre foștii mei colegi să aștearnă pe hîrtie ceea ce au trăit.

— Pentru că ați adus vorba de colegi: despre unii vorbiți cu respect și căldură, altora le faceți un portret nu tocmai vrednic de admirație. Ați primit semne de la cei la care vă referiți în carte?

— Am primit. De unii numai știam nimic. Sigur, nu mi-au scris cei pe care i-am... „încondeiat“. De altfel, nici nu vîd ce ar fi putut să facă. Să

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

COMEDII — COMEDII

E sezonul lor — cel puțin la teatru. Premiere ori reluări, lumea intră din nou cu plăcere la spectacole. Și nu numai în week-end, ceea ce e îmbucurător. **FAZANUL** și **COLIVIA** de nebune se situează în topul succesorilor recente. **Burghezul** gentilom, mai bătrîn cu doi ani, nu se dă nici el bătut. Ține afișul cu brio, fără semne de oboseală.

FAZANUL la Teatrul Mic

... are savoarea comediei boulevardiere franceze scrisă de un Feydeau mai puțin inspirat ca la ingeniosul său **Purice în ureche**, dar spiritual ca replică, ofertant ca situații, încurcături spectaculoase. Foarte amuzant ca farsă jucată unui Cassanova profesionist (Dan Condurache) și altora amatori (Mihai Dinvalde și Eusebiu Ștefănescu) de către femei inteligente intrate și ele — pînă la un punct — în jocul răzburării pe infidelitățile bărbaților. Diana Lupescu revine

pe scenă cu vervă și aplomb, fermecătoare în rolul defensiv-agresiv al credincioasei Lucienne; Maria Ploaie imbină cu grație și feminitate ironia și patima față de trădător iar Dana Dembinski compune un strălucit melanj anglo — franco — autohton (ca temperament) întru recucerirea amantului pierdut. Regia lui Emil Mandric, atentă mai ales la ritmul galopant al scenelor burlești, l-a lăsat pe interpretul „fazanului“, Dan Condurache, să-și etaleze o mimică excesivă, șarjindu-și vulgar personajul.

COLIVIA CU NEBUNE la Teatrul de comedie

Foarte îndrăzneț în alegerea unei comedii de cabaret cu pederasta în travesti — comedie care a făcut multă vîlvă la Paris, scrisă de Jean Poiret și preluată într-un film de succes — regizorul Valeriu Moisescu conduce cu măsură și eleganță,

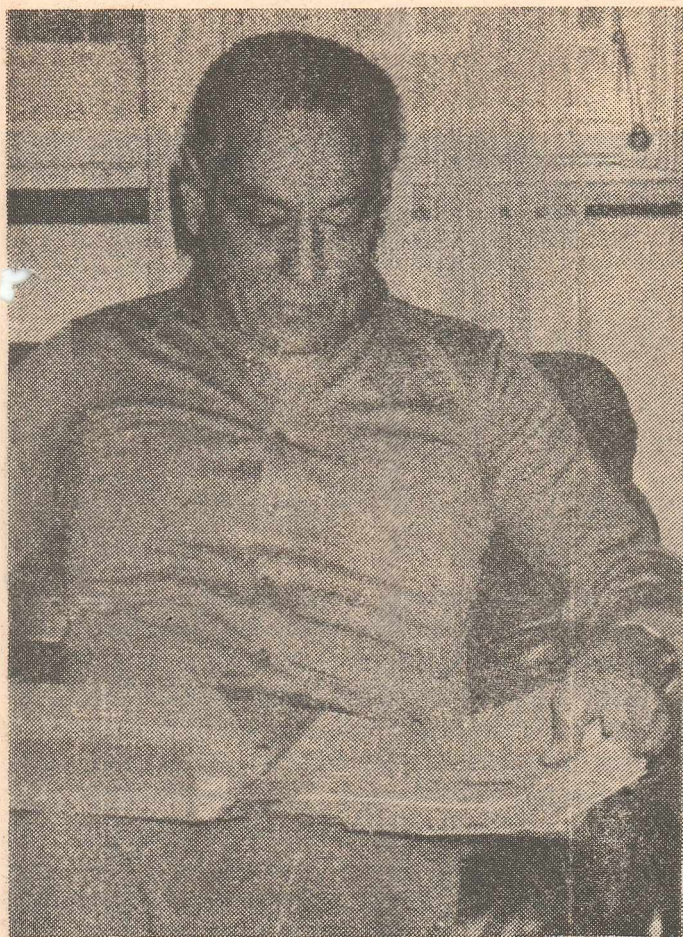
Monștri sacri, Leopoldina Bălanuță și Mitică Popescu

„Fazanul“, cu Mihai din Vale și Dan Condurache

printre atitea tentații ale vulgarității, acest spectacol „încendiar“ pentru gusturile conservatoare. Oscilînd între un lejer spectacol comercial și unul de valoare și subtilitate analitică, acest exemplu e grăitor pentru felul în care nu există tabu-uri în a aduce pe scenă orice are legătură cu omeneșul (chiar anormal) — cu condiția ca bunul gust, talentul și autocenzura să funcționeze. O hazlie dar și amară răsturnare de principii ale moralei curente (cuplul de homosexuali consideră anormală cealaltă lume, dinafara coliviei lor roz-bonbon) nu-ți mai lasă timp, datorită vervei neobosite a interpretelor, să reflectezi și asupra demersului psihologic întreprins de autor. Cu talent și ingeniozitate, cu o tehnică a comicalului remarcabilă, arareori depășind măsura de aur, își compune Cornel Vulpes partitura dificilă a travesti-ului. Mai discret — parcă ușor jenat de situație și ca interpret — nu doar ca personaj — Iurie Darie își păstrează în orice împrejurare, oricît de licențioasă cerută de rol, o distincție a umorului și o rigoare de mare domn. Cu multă culoare în travesti-ul său, Marian Rilea. Se înscriu cu brio pe linia comediei burlești Irina Demian, Petrică Nicolae, Gheorghe Dănilă, Victor Ylla și alții. Superba risipă de fantezie scenografică e semnată de Doina Levința.

ALICE MĂNOIU ■

l-am văzut pe videocasete — sugerează același lucru. Iar motivul pentru care au produs o atît de vie impresie este dorința de a se afla, de a se spune adevărul și de a se face ceva.

— Cum vi se pare că evoluează, din acest punct de vedere, lucrurile în România?

— E ceva care a început dar nu s-a terminat. Conviețuirea în aceeași lume a două categorii de oameni cum au fost cele din România, este de neînțeles. Ideea că un fost deținut politic poate trăi și se poate întâlni pe același trotuar cu un Nicolski, are ceva anormal. Atîta timp cît sînt liberi și unul și altul, că fostul deținut poate sta față-n față cu cel care l-a schingiuit, iar acesta din urmă e la fel de arrogant și sigur pe el, înseamnă că avem de-a face cu o lume de nebuni. Și în Germania este o întreagă istorie legată de Stasi, cu toate dosarele care apar. Dar aici se ține seama de ele, ceea ce în România nu se întâmplă.

— Un motiv în plus ca toți cei care au cunoscut adevărul legat de vechiul sistem să-l dezvăluie pînă la ultimul amănunt. Un motiv pentru care continuarea cărții dumneavoastră este atît de așteptată în România.

— Am trimis Editurii „Albatros” ultimele pagini ale celui de-al treilea volum care cuprinde cei cinci ani petrecuți în închisoarea de la Pitești. Sper să apară într-o lună sau două. Dar, de pe acum sînt îngrozit de ideea că vor începe să mă întrebe cu toții despre volumul IV.

— De ce?

— Eu avansez greu. N-am obiceiul scrisului. Nu pot să sufăr să scriu și n-am scris în viața mea, nici măcar scrisori. Memoriile astea, însă, au fost un fel de obsesie pentru mine. Simțeam că trebuie să le aștern pe hîrtie, simt că trebuie să le termin.

LIANA TATOS

- Nu m-am gândit niciodată să tiparesc o carte
- Avem de-a face cu o lume de nebuni
- Memoriile acestea au fost o obsesie pentru mine

între într-o polemică în care, oricum, ar pierde? Știu bine că nu sînt singurul martor al ticăloșiei lor. De altfel, eu nici nu-i consider foarte vinovați. Majoritatea au fost doar prea

slabi ca să reziste. Sistemul care i-a împins la degradare a fost anormal. Asta am încercat să arăt în carte. „Memorialul durerii” realizat de doamna Lucia Hossu-Longin — pe care

SĂPTĂMÎNA CINEMATOGRAFICĂ

Slavă domnului, numai de filmul polițist nu ducem lipsă! Unde te-ntorci, ba o răzbunare în stil „Steele” nu e un joc gratuit de cuvinte, ba femeile periculoase ce-și pun pielea (și ce piele!) la bătaie ca să asigure celor interesați rezerva pentru transplanturi, ba un jocker pe urmele unei misterioase suite de crime... Sîntem în plină invazie de Kung-Fu, karate, comploturi mafioate și răpiri stranii. Dar s-o luăm pe rînd.

Răzbunarea lui Steele (S.U.A., 1987)

Premieră ce ține de două săptămîni afișul la „Patria”. Schema subiectului e simplă, complicate sînt doar trecerile de la amicitie la ură, dispreț sau interese deloc curate între americani — foști combatanți în Vietnam — și vietnamezi deveniți, din foști adversari, complici pe frontul traficului cu droguri, femei și alte rele. Există chiar și un general (Soong), al cărui fiu, în loc să-și răzbune tatăl ucis, o apucă pe căi lăaturalnice, dar bănoase. În schimb, un american de nădejde, John Steele, al cărui bun

prieten vietnamez fusese ucis chiar de compatrioții lui corupți, jură să se răzbune pe Tigrul negru și a lui ceată asasină. O răzbunare solitară amintind de cea a comisariului Cattani. Să fie chiar atît de contagioasă rețeta incoruptibilului făcător de dreptate?

Jocker (Germania, 1987)

Ei, da, cînd intră în scenă și doi actori de marcă, precum Michael York (interpret al unor mari filme, printre care rolul

Femei periculoase (S.U.A., nu se specifică anul)

Acolo unde nu reușesc bărbaii intră în acțiune femeile preafrumoasele amazoane moderne. „Film de aventuri”, ni-l anunță reclama și într-adevăr sirenele își fac apariția pe o insulă, toate bine antrenate în tehnica infailibilă a karatelor, dar mai ales a ademenirii tinerilor viguroși către un scop mai rentabil decît amorul. O doctoriță specialistă în transplanturi asigură bătrînilor miliardari recuperări spectaculoase. Și totul într-o ambianță exotică, pe o insulă izolată, cu atrăgătoare Circe (care o fi pluralul acestui nume?). Mai abil decît Ulisse, detectivul american va ști să atragă el în cursă (sentimen-

lui Tybalt în Romeo și Julieta lui Zefirelli, în Accidentul lui Losey sau Cabaret de Bob Fosse) și Elliot Gould (mai productiv în comedie, dar bun și el pe schema polițistă), filmul se urmărește cu mai mult interes. O povestire (tot cu detectivi — cum altfel?), dar realizată cu oarece acuitate a observației psihologice și un suspens ce derivă nu atît din spectaculoase urmărituri cît (și) din atente descifrări lăuntrice. Film german lucrat meticuloasă, inspirat dintr-o povestire de Martin Fells, care asigură adaptatorului Peter Patzak o construcție epică mai consistentă. Un medic misterios și foarte abil jucat cu discreție și subtilitate de fostul d'Artagnan Michael York. De astă dată, fundalul e cenușiu și trist, portul Hamburg deschis traficurilor de tot soiul. Ce s-ar face inventatorii de intrigi cinematografice fără ele?

A. M.

DOCUMENT

Cum s-a ridicat Casa Poporului?

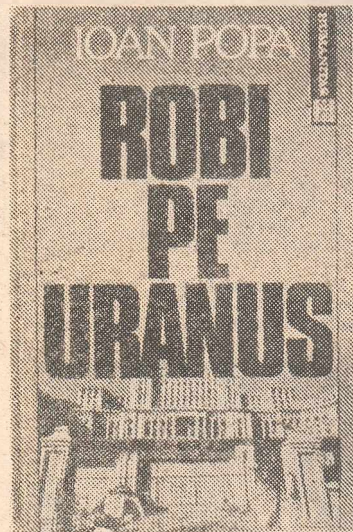
● Primele mărturii halucinante despre cea mai importantă „ctitorie” ceașistă ●

Prin recenta apariție a volumului-document ce poartă semnătura ofițerului M.Ap.N. Ioan Popa, Editura „HUMANITAS” reușește să întredeschidă coșmarul celui mai întunecat „dosar” al ultimului deceniu de coșmar comunist în România: „epopeea” Casei Republicii.

Marcată de fluentă și dinamism, aplicată cu evidență spre stilul jurnalistic, mărturia fostului locotenent, cooptat la ordin în universul concentraționar de pe „platforma Uranus”, constituie primul gest direct și concret în direcția restabilirii adevărului, a reabilitării morale a armatei, terfelite la nesfârșit de ambițiile megalomane și pornirile discreționare ale fostului „staff” comunist.

Tulburătoarea depoziție cuprinsă în volumul „Robi pe Uranus” atinge — pe lângă valențele unei scriituri bine conduse — consistența unui rechizitoriu îndelung așteptat. Recursul la memorie propus celor ce au supraviețuit infernului din așa-zisul „șantier” se sprijină pe argumente clare. Sînt prezentate date concrete, nume, grade (despre care trebuie să acceptăm umilința de a le descoperi mai mari după decembrie 1989), episoade cutremurătoare, consumate la limita subumanului și iraționalului. „Istoria” celui mai mare edificiu monobloc de pe Pămînt (despre care se știe că întrece ca grandoare pînă și Pentagonul!) „transpiră”, iată, în sfîrșit. Ceea ce cu toții intuim poate de o bună bucată de vreme, s-a dovedit doar o simplă subevaluare a întregii tragedii, trecute în spațiul ororii și neverosimilului. Secvențele incriminatorii derulate pe parcursul lecturii, dezvăluirile mar ate pe alocuri poate de un plus de patetism, refac laolaltă parte din fizionomia schimonosită a dictaturii.

Zecile de miliarde de lei ai vremii au fost îngropate la temelii Casei Republicii odată

cu nenumăratele trupuri ale soldaților sau „concentraților” trecuți neștiuți în neființă. Lagărul celor citorva zeci de mii de „robi”, promiscuitatea morală a politrucilor și ofițerilor superiori din comandamentul „șantierului”, bolile, nesomnul, bulimia ajunsă în pragul demenței, suprimarea violentă a ori arii semn de personalitate, delațiunea și bestialitatea — iată reperele „fierbinți” ale acestei confesiuni halucinante.

Prin noua sa prezentă în sfera editorială, Ioan Popa conturează răspicat în paginile sale un nou cap de acuzare deschisă pentru iminentul proces al comunismului. Pe lângă faptul de a fi un prețios atut documentar, „Robi pe Uranus” promite — ce paradox! — să devină un best-seller.

CRISTIAN PAVEL

*) IOAN POPA, — „ROBI PE URANUS”, Editura „HUMANITAS”, București 1992, 175 lei/exemplar.

Premiile „COSTACHE NEGRI”

Intr-o vreme în care puține persoane (și cu atît mai puține instituții) se îngrijesc de stimularea creației artistice actuale, să acorzi premii pentru poezie și, mai ales, pentru debut în literatură, pare, dacă nu un lux, o întreprindere de-a dreptul temerară. Cei care au avut curajul s-o facă sînt membrii Societății Scriitorilor „Costache Negri” din Galați. Începînd cu această ediție se vor instaura patru categorii distincte de premii literare. Cej propuși, de această dată, să intre în competiția pe care o va arbitra un juriu echilibrat și competent, sînt următorii scriitori: — la premiile pentru poezie: Simon Ajarescu (volumul său se intitulează „Metaintimplări”), Ion Chiric (cu „Meditații pe o sferă”), Sterian Vicol (cu „Vindecare în păcat”), Maria Petra (cu „Leac pentru iluzii”), Petre Manolache (cu „Descrierea sufletului”), V. Sterom (cu „Umbre pe falează”); — la premiile pentru proză: Constantin Vremuleț (cu un volum care deja a polarizat atenția opiniei publice, intitulat „Castelul de papură”), Mircea Vasiliu (cu „Între două lumi”), I. Branda-bur (cu „Cîndva”, demult), Octavian Enicescu („Harlaș și satul”), D. Starcu (titlul: „Intemeierea”), M. Ionescu (titlul: „A patra punte”); premii pentru debut în poezie: Ion Potolea („Domn cu joben”), Marin Mărza („Ieșirea din incercuire”), Ilie Z. Pleșcan („Aparenta liniște”), Virgil Tigănuș („Semn de cîmp”), C. Ghiniță („Chemarea scorpionului”), C. Gherghina („Toamna patimilor după Matei”); — premii pentru debut în proză: V. Dănuș („Singurătate în tranziție”), Violeta Ionescu („Vulnerabilitate”). Sperăm că Premiul Societății Scriitorilor „Costache Negri” se va constitui, în viitor, într-o instituție solidă cu gir de valoare, acordarea sa devenind un înconfundabil semn al notorietății. (Mihail Gălățanu).

Ce ochelari ne vin bine...

Ei trebuie să fie stabili, eleganți dar adaptați geometriei faciale

Fata triunghiulară, osoasă, a-
vin l pomeții vizibili, cere e-
chelari-flutur cu rama de sus

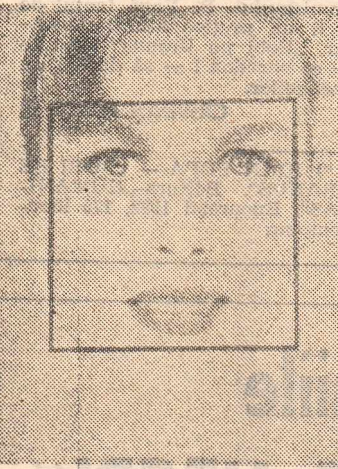
Iată și cea inferioară subțire. Se
recomandă culorile închise:
castaniu, beige, teracot.

Fata rotundă se potrivește cu
ochelari mari, excentrici, de
preferință cu rama subțire. Pen-
tru blonde se recomandă cul-

rite vii, deschise. Lentilele în
colțuri ajută la corectarea ro-
tunjimilor supărătoare.

Fața pătrată: ochelari mari
cu rama subțire. Culorile pastel
vor îngusta chipul. Femeile cu
această fizionomie sînt viatuito

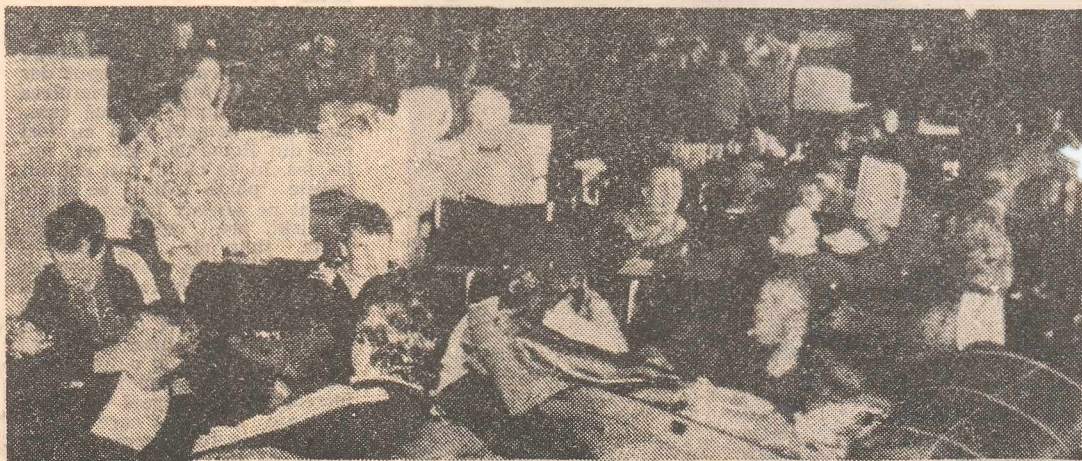
să utilizeze roșul aprins pentru
buze și obraji, mai ales dacă
aleg rame cu dimensiuni reduse.

Fața ovală se potrivește cu
orice tip de ochelari, indiferent
modelul sau dimensiunile. O in-
dicație totuși pentru doamne și

domnișoare. Dacă aleg rame
subțiri, vor folosi cu economie
fardul de pleoape și creionul de
buze.

• Cunoscutul slogan "Drang nach Osten" ("Mișcarea spre est") e pe cale de a deveni "Drang nach Westen". Fotografia prezintă un grup de emigranți de etnie germană, așteptînd pe aeroportul din Moscova avionul care îi va duce la Frankfurt. Ei fac parte din cei peste trei milioane de etnici germani, surghiuniți de Stalin în ținuturile Volgăi și care speră să se stabilească în țara de unde au fost colonizați cu sute de ani în urmă. La aceștia se adaugă un milion de iugoslavi, 500 000 polonezi, 100 000 baltici, 100 000 bulgari. În așteptare sînt și țiganii din est: două milioane, aflați în România, ar fi gata să năvălească în Austria și în Germania dacă ambasadele respective le-ar acorda vize de intrare.

...și iată unde îi găsim

Faptul că trăim în plină civilizație a privirii și a imaginilor este de la o axioma. Privim, și simțim priviți, cu ochiul liber sau ajutat de ochelari. Sau mai nou, de lentile de contact. Ochiul uman, acest miracol anatomic prin complexitate și rafinament este supus, din păcate, ca orice alt organ, uzurii, deteriorării și imbolnăvirii. În slujba ochilor noștri acționează și firma OPTINOVA, cu sediul la New York, condusă de dl. SAMUEL SHLOMOVITZ, cetățean american de origine română. OPTINOVA se află în rîndul celor mai mari firme de profil din lume (pe primul loc situîndu-se firma BAUSCH LOMB din S.U.A.) și funcționează în mai multe țări, printre care recent și în România. Societatea româno-americană OPTICA SRL este o fiială a firmei OPTINOVA și a debutat la București la sfîrșitul anului 1991 prin deschiderea a două magazine specializate (alte magazine urmînd a fi deschise anul acesta în țară), unul pe Splaiul Unirii nr. 3 (telefon 31.35.22) și altul pe Splaiul Independenței nr. 17 (telefon 12.07.28), avînd fiecare cabinete medicale, laboratoare pentru montaj ochelari și o linie de fabricat lentile. Domnii SAMUEL SHLOMOVITZ și A-DI MILSTEIN ne informează că serviciile oferite implică o înaltă specializare medicală. Cabinetele și laboratoarele sînt dotate cu tehnologie ultramodernă necesară diagnozei optice și confecționării rapide și eficiente a oricărui tip de lentile la comandă individuală.

Noutate absolută: în cursul lunii aprilie OPTINOVA va pune la dispoziția românilor faimoasele lentile de contact, cunoscute de noi doar din filme. Evident, ne-am concentrat ținut întrebărilor asupra acestui din urmă subiect.

— Domnule doctor Ion Băna-
cu, vă rugăm să faceți cunos-
cut cititorilor noștri avantajul
lentilelor de contact față de

ochelari. Ce categorie de paci-
enți, medical vorbind, este cea
mai indicată să recurgă la len-
tile de contact?

— Avantajul este enorm. Lentilele de contact cu efect optic dau o vedere incompara-
bil mai bună decît ochelarii. Nu toți pacienții au indicația de a purta lentile de contact. Sînt afecțiuni care nu permit purta-
rea lor, cum ar fi glaucomul, conjunctivite, blefarite etc. Nu se recomandă pentru viciile mici de refracție ca hiperme-
tropia de 2-3 dioptrii, astig-
matismul, presbiția. Cei mai a-
vantajați sînt miopii. Sînt indi-
cate, de asemenea, pentru cei
care au fost operați de catarac-
tă și nu li s-a făcut implant cu
cristalin artificial pentru recă-
pătarea vederii binoculare, pen-
tru cei cu anizometropii (la un
ochi au 6-7 dioptrii iar la ce-
lălalt ochi vederea este norma-
lă). La aceștia din urmă s-a
constatat că nu se pot prescrie
ochelari la care diferența de
valoare dioptrică să fie mai ma-
re de 2,5-3 dioptrii, pentru e-
vitarea fenomenului de anizoi-
conie (diferență de imagini re-
cepționate de ambii ochi la ni-
velul reierului).

— Lentilele de contact sînt
transparente? Din ce fel de
material sînt confecționate? Se
poate plînge cu lentile de con-
tact?

— Da, se poate plînge cu len-
tile de contact. Toate lentilele
de contact sînt transparente și
sînt făcute din material plastic,
avînd aspectul unei pelicule ge-
latinoase. Viața unei lentile de
contact este limitată, ea nu
poate depăși 1-2 ani. Pe par-
cursul folosirii lentilelor de con-
tact (durata de folosire perma-
nentă nu poate depăși o lună),
trebuie păstrate anumite con-
diții de igienă prin respectarea

normelor de sterilizare și între-
buințare a acestora. Fiecare pa-
cient va primi odată cu len-
tile și soluția de sterilizare cu
indicațiile de rigoare. Trebuie
spus că toți cei care urmează
să poarte lentile de contact
trebuie să aibă abilitatea de a
și le pune și a le scoate, țin-
înd cont de cele arătate mai
înainte. Există subiecți care
tolerează lentilele de contact.
De aceea, înainte de a le pre-
scrie se face o testare a indivi-
dului la toleranța față de acest
material plastic.

— Cînd veți demara această
activitate de vîrf? Ce preț vor
avea lentilele de contact?

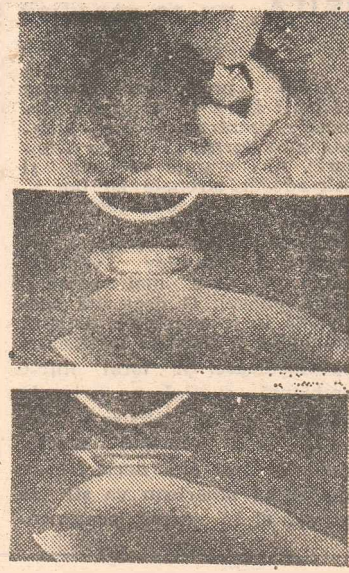
— Așteptăm să sosească la
Bu urești la începutul lunii a-
prilie o echipă de specialiști de
la firma BAUSCH LOMB din
S.U.A., care va pregăti perso-
nalul nostru medical, urmînd
ca în scurt timp să începem ac-
tívitatea.

Prețul variază în funcție de
calitatea lentilei și durata de fo-
losire permanentă sau limitată.
Lentilele de contact pentru ve-
dere vor costa în jur de 15.000
lei iar cele cu efect estetic vor
fi de 2-5 ori mai s umpe da-
torită gradului lor de dificultate
în procesul de fabricare, de a-
ceea nu le vom aduce decît la
cerere, adică pe bază de co-
mandă specială.

— Ce procent reprezintă în
lume adopții lentilelor de con-
tact față de cei ai ochelarilor?
Ce loc ocupă în acest procent
femeile?

— La noi în țară numărul pur-
tătorilor de lentile de contact
nu depășește cîteva zeci de mil,
însă în lume cifra depășește
zeci de milioane. Femeile se si-
tuează pe primul loc într-o
proportie de 80%.

EUGENIA VASILE ■

Madonna și bărbații ei de o oră

De ani de zile Madonna îi place să străbată străzile New York-ului sau Los Angeles-ului, instalată comod în mașina sa cu geamuri negre.

Colindă prin cartierele portoricane, ocheste pe câte un bărbat care îi place, după aceea oprește mașina și îl invită înăuntru pentru o plimbare în doi. După ce și-a satisfăcut poftele, își lasă invitatul la primul stop roșu și îl strecoară, pentru osuteală, o bancnotă de douăzeci de dolari... Madonna pare a fi nesățioasă.

I se întâmplă adesea să culeagă de pe stradă mai mulți bărbați deodată. Bineînțeles, în general, odată ajunși în mașină, ei o recunosc, dar puțin îi pasă de faptul că aceștia ar putea deveni ce li s-a întâmplat pentru că, gîndește ea, nimeni nu i-ar crede.

Într-o seară, în timpul unui concert al formației „WHO” a oprit una din „gorilele” grupului și a invitat-o în mașina sa din parcare. Madonna i-a arătat o duzină de prezervative, cerîndu-i să-l aleagă pe cel preferat. Treizeci de minute mai târziu, ea se întorcea pentru a participa la finalul show-ului iar bărbatul își relua postul.

Dar, după opinia unor prieteni ai Madonnei, ea nu la înțelegea măsura absolut ne-

cesare pentru amanții săi de o oră, aceasta fiind cauza numeroaselor certuri cu soțul ei, Sean Penn. Cunoșcînd trecutul scandalos al soției sale și ghicînd că îl insală cu origine, Sean Penn i-a cerut cu insistență să facă un test SIDA, ceea ce ea a refuzat. Încordarea între Madonna și soțul ei a crescut de-a lungul căsniciei și a atins punctul culminant într-o seară oribilă.

După ce i-a tras o chelăneală zdravănă, Sean Penn a legat-o de pat și a supus-o unor violențe sexuale pentru care, dacă ea făcea plîngere, i-ar fi dus în spatele gratiilor. Dar nici unul nu a pomenit niciodată despre acest incident.

La Los Angeles mai circula un zvon; întorcîndu-se acasă mai devreme ca de obicei, Sean ar fi găsit-o pe soția sa în pat cu Sandina Bernhard, o actriță cunoscută pentru lesbianismul său. Din acel moment, Sean Penn a ieșit din viața Madonnei, care putea fi văzută în acea perioadă în cluburile pentru lesbiene, însoțită de noua sa prietenă.

Madonna afișează din ce în ce mai mult pasiunea-i obsedantă pentru Marilyn Monroe; și pentru a face și mai puternică asemănarea, a hotărît să-l cucerească pe John Kennedy jr., fiul președintelui asasinat, care a avut o iubire devoratoare și se-

cretă — la vremea aceea — pentru Marilyn. A-l aduce pe John Kennedy jr. în patul său nu era greu deloc, acesta avînd renumele unui „Don Juan”. Madonna avea, totuși, o dusmăncă feroce în față: Jackie Onassis, pe care n-o încînta deloc să vadă cum istoria tatălui se repetă cu fiul. A făcut tot ce i-a stat în puteri să împiedice idila, dar zadarnic! Jackie Onassis afirmă că singurul lucru în favoarea acestei femei este acela că, se știe foarte bine, „nu aleargă după John pentru avere și celebritate, fiind de zece ori mai bogată și mai celebră decît el”.

Obsesiile sexuale ale Madonnei au rădăcini vechi. Copil fiind, se juca într-un fel aparte cu păpușile.

„Petreceam ore în șir făcîndu-i pe Kan și Barbie să se sărute”, afirmă ea într-un interviu.

La călugărițe, ea le scandaliza ridicîndu-și fustele și arătînd băieților desușurile. Trecerea prin această școală catolică a marcat-o puternic. Deși comportamentul dezmițează acest lucru, Madonna este de un catolicism fanatic, fiind fascinată de Christos, despre care spune că este primul bărbat gol care i-a fost arătat și pe care nu i s-a cerut să-l adore.

Versiune de
MANUELA VASILIU

Pentru doamne și dăduci

Constatam cu plăcere că în ultima vreme am văzut multe femei bine îmbrăcate. Aceste transformări vizibile care au apărut în vestimentația feminină sînt rezultatul neîndoielnic al prefacerilor pe plan social care s-au petrecut în țară. Că trăim o epocă instabilă, plină de frământări o dovedesc coexistența de stiluri, fluctuația în lungimea fustelor etc.

În toată această vinzoleală a căutărilor apare o certitudine: dorința femeilor de-a fi în pas cu moda, de-a fi elegante. Distincția se impune căci e bine știut că moda înseamnă ce se poartă, iar eleganța cum se poartă. Ambele deziderate par a fi cam greu de atins și ceea ce vedem pe stradă reprezintă o dovadă clară. Este adevărat că sînt multe femei bine îmbrăcate, dar mai există categoria celor care au lucruri de calitate, moderne, însă combinate la întimplare sau nepotrivite cu ora. Deoarece nu putem trăi în afara modei, oricît de surprinzător ar părea acest lucru, este bine să se știe cîteva lucruri:

- nu loviți prea tare în economiile familiei încercînd să fiți în pas cu moda;
- luați din modă doar ceea ce vi se potrivește, fiind atente la croială, la alegerea culorilor;
- evitați culorile care se asortează greu atunci cînd este vorba de piese de rezistență din garderoba dv.;
- nu cumpărați țesături de proastă calitate;
- Cînd cumpărați un lucru puneți-vă, în permanență, cel puțin două întrebări: 1) cînd îl veți purta? 2) cu ce se va asorta?

Elina

MEGAMIX

● C&C MUSIC FACTORY au fost marii cîștigători la a 19-a ediție „American Music Awards”. După un an în forță, „Fabrica de muzică” a cîștigat cinci din cele șase trofee pentru care au fost nominalizați. Un singur premiu le-a scăpat — „Best Pop Album”, revenit fără drept de apel lui Michael Bolton. Vedeta feminină no. 1 a Americii la categoria „pop” a fost Paula Abdul iar Mariah Carey a cîștigat trofeul la secția „soul rhythm”. La categoria grea, „Heavy Metal”, campioni au fost „Guns'n Roses”, iar „Metallica” au luat acasă premiul pentru cel mai bun album.

● În Marea Britanie, trofee „British Awards”, decernate în ianuarie 1992 la „Hammersmith Odeon” în Londra, au revenit după cum urmează: Seal — trei premii pentru „Cel mai bun interpret britanic”, „Cel mai bun album” și „Cel mai bun video-clip”; Lisa Stansfield — vedeta feminină no. 1; Beverly Craven — no. 1 în categoria nou-veniți, grupul Queen — cel mai bun disc-single („These are the Days”), iar KLF, la egalitate cu Simply Red — cel mai bun grup britanic. Aici însă povestea a fost cum... cîncele KLF au creat un adevărat haos la spectacolul de gală, preluat în direct de BBC, unde au interpretat împreună cu trupa Extreme Noise Terror, varianta trash a succesului „3 a.m. Eternal”. Deși la repetiții fuseseră supravegheați atent de avocații BBC și avertiseră să renunțe la planul lor de a improviză publicul cu singe, intrucit apăreau grave implicații legale, Bill Drummond și Jimmy Cauty au introdus și alte elemente-surpriză, masacrînd o oaie chiar pe scenă, sub ochii uimiți ai protipendadei. Oripilat de acest „spectacol”, celebrul compozitor clasic George Solti, invitat de onoare, a părăsit sala. După multe insistențe din partea oficialilor, a fost convins să-și reja locul.

● Un alt băiat rău al scenei, BOY GEORGE, a declanșat o adevărată bătălie în timpul concertului din orașul Dallas. Enervat pe sistemul de sunet, el a oprit spectacolul și s-a adresat astel multitudini: „Deveniți vicioși și cereți banii înapoi”. Sute de sticle de bere au început să zboare prin aer și au trebuit chemate mașinile și elicopterele poliției pentru a se face ordine.

● MADONNA este în prezent foarte bine clasată în „TOP 10 Boring Institute”, o listă anuală cu cele mai plictisitoare celebrități americane. Fondatorul institutului, dl. Alan Caruba, i-a prezis vedetei că în anii '90 iar-mecul ei va dispărea, cu cît își va expune mai mult principiile despre viață. În clasamentul res-

pectiv, mai apar: Arnold Schwarzeneger, Julia Roberts, familia Jackson, Elizabeth Taylor. Nu prea avem scuma e în ceea ce privește activitatea muzicală a Madonnei, în schimb este confirmat noul rol în filmul „Body of Evidence”, un „erotic thriller” ce explorează zona obsesiei sexuale. Filmările încep în aprilie în Oregon.

● Exact în aceeași zi, grupul „THE CURE” va scoate pe piață noul LP intitulat „Wish”. Albumul a fost imprimat la studiourile „Manor”, în Oxford și va apărea sub marca „Fiction”. Conține 12 titluri, dintre care primul a ieșit deja în luna martie, în varianță single. Este un eveniment îndelung așteptat de fani, intrucit ultimul LP al trupei datează din 1989. Este vorba de „Desintegration”.

● Actualmente no. 1 în topul 50 britanic, cu eintecul „Stay”, grupul SHAKESPEARE'S SISTER, avînd-o în componență pe ex-Banannarama Siobhan Fahey, lansează un nou album, — „Hormonally Yours”. După „Stay”, un alt succes de top va fi promovat de pe acest album. Titlul său: „Goodbye Cruel World”.

Mircea ZANE ■

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avântat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care păseau pe acea pământ. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

Pentru revista FLACĂRA, în exclusivitate de la Los Angeles

„La mine intri numai dacă te anunți la telefon“

— Numele de „Andreea“ al magazinului e numele fetiței mele care are 17 ani și e de o vîrstă cu prăvălia.

— Doamnă Carmen Popa, cum v-a venit ideea să deschideți această galerie de modă? Aici, pe Beverly Bv.?

— Am avut o fabrică la New York și nu mi-a dat destule satisfacții; nu aveam relații cu publicul. Era o fabrică de triotaje...

— De fapt, vă place moda, dar va plăc și oamenii.

— Dacă nu-ți plac oamenii, nu poți să intri în afacerea asta. Galeria a luat o amploare la care nimeni nu se aștepta. O emigranță care vine în Beverly Hills, cel mai select cartier din Los Angeles, începe practic de la zero și pornește o afacere care îi aduce milioane...

— De dolari.
— ...de dolari, bineînțeles, pare un lucru neobișnuit. Și totuși, pentru America e, citeodată, un lucru normal.

— Aveți o explicație pentru reușita dv.?

— Nu încă. Trebuie să ai ambiție și, desigur, și noroc... Sunt de acord că trebuie să ai și puțin noroc; dar toți românii care au venit în America și au muncit au avut și noroc.

— De cînd sînteți aici?

— Din septembrie 1969.

— Ce v-a determinat să plecați din România lui Ceaușescu, doamnă Carmen?

— Dorința de o viață mai bună.

— Visul vi s-a împlinit.

— Absolut.

— În această galerie nu poate intra oricine, ca într-un magazin obișnuit. Trebuie să fii anunțat telefonic.

— Aici intră numai clientele prăvăliei pe care ți le formezi de-a lungul anilor. Nu poate deveni cineva clienta mea peste noapte.

— Cum ajunge cineva clienta dv.?

— De obicei clientele se recomandă unele pe altele. Am de-a face numai cu o clasă de oa-

meni care face parte din cele 6-7 procente din toată populația Americii. Ea este o categorie deasupra clasei de mijloc și e foarte bogată. Dacă nu faci parte din această categorie n-ai de ce să intri la „Andreea's“. Prefurările sînt alt de mari încît ele te scot singure afară pe ușă.

— E cazul deci să plece.
— Numai o rochie de stradă e 500 de dolari; o rochie de seară e de la 1.600 de dolari în sus.

— Și este, înțeleg, o cinste pentru clientele dv. să spună: Această rochie am cumpărat-o de la „Andreea's“.

— Cu alte cuvinte, de acolo de unde e foarte frumos dar și foarte scump.

— Arătați superb. Ați fost cumva manechin?

— Am fost manechin pentru fabrica mea, pentru rochiile mele, dar sîm angajată de cineva să prezint moda și sîm plătească să fii manechin — nu.

— Cum stați cu concurența? Vă e frică de ea?

— Concurența ajută la business.

— Să ne depărtăm puțin de profesia dv. Ce legături aveți cu comunitatea românească de aici?

— Cel din grupul nostru, mai mult sau mai puțin, avem cam aceleași idei, aceleași gusturi. Însă nu ne putem apropia foarte mult de cei care au venit de curînd în America. Văd lucrurile complet diferit decît noi, cei care am venit în urmă cu 20 de ani.

— Adică?

— Cînd noi am ajuns la New York am zis: „America, te iubim“. Cel care au venit în ultimii ani spun: „Voi fîm sînteți datorii mie, fiindcă am venit la voi“. Nu vreau să intru în amănunte și în banalități fiindcă n-are rost. Dar gîndesc altceva, complet, complet altceva.

— Ce anume?

— Și lor le-a fost foame cînd au venit aici și nouă ne-a fost

foame; și am venit aici pentru o piine, nu neagră, o piine puțin mai albă la culoare. Dar încerci să găsești acea piine tu singur, nu aștepti la altul să ți-o dea ție în mină și apoi să spui: „Ți-o dau înapoi mai îrzîu“.

rescază numai banii, stai acasă, dai telefon și întrebi cum merg afacerile, da? Nu e cazul meu. Mie-mi plac și casa mea și copiii mei și toate dar cînd vin la prăvălie, asta-i casa mea.

— Există o cheie a succesului?

Doamna Carmen Popa îmbracă numai lume bună

— De România ce vă mai leagă?

— Foarte multe amintiri superbe, cele mai frumoase amintiri din viața mea.

— Avînd un asemenea magazin, chiar dacă n-ați fost manechin, trebuie să vă îmbrăcați cu mult gust, astfel încît simpla dv. prezență să impună, să atragă clientela...

— Am o prietenă proprietară a 5 magazine și niciodată nu trece să le vadă. Dacă te inte-

— Cheie? Da. Să fii foarte ambițios și să muncești.

— Dar există și pierdere de sine prin succes?

— Succesul își cere sacrificiul său. Dar recompensa în satisfacții e așa de mare încît sacrificiile devin minore. E imposibil să spui „O, da, sînt prea obosită astăzi“ sau „Îmi pare că săptămîna asta am lucrat, știu eu, 5 zile, mai bine lucram numai 4...“ Cui îi place

munca, la sfîrșitul săptămîinii zice: „Vai, ce repede a trecut săptămîina asta“...

— Doamnă Carmen, cum reușiți ca gustul dv., care în mod firesc nu numai că s-a rafinat, dar, prin trecerea anilor, poate s-a mai și tocit în ceea ce privește noul, să-i împăcați și pe cei tineri și pe cei maturi și pe cei vîrstnici în ceea ce privește vestimentația?

— Unele din ideile mele le primesc de la copiii mei; copiii

Ultimele exemplare

Vreți să aflați cum a divorțat Corina Chiriac de Corina Chiriac și ce planuri de viitor are marea noastră cîntăreață? Ați dori să faceți cunoștință și cu alți reprezentanți de seamă ai comunității române din Los Angeles? V-ar interesa să știți cum au reușit ei în viață pornind de la zero? Vreți să cunoașteți diferențele dintre o gîină capitalistă și alta comunistă?

Dacă toate acestea vă stîrnesc curiozitatea adresați-vă redacției noastre care vă poate încă oferi ultimele exemplare din suplimentul America, America (16 pagini, 10 lei.)

te țin tînără. Ai un copil de 16 ani și vine cu o pereche de jeans rupți la genunchi...

— Nu sînteți șocată?

— Complet șocată. Dar peste un an, toată lumea poartă pantaloni rupți la genunchi. Intotdeauna trebuie să te uiți la generația care vine după tine. Cînd părinții mei aveau ceva de vorbit noi trebuia să ieșim din casă. Aici, în America stăm de vorbă despre politică, economie, căsnicie iar copiii sînt de față, ne ascultă.

— Se vorbește mult despre recesiune în S.U.A.?

— Noi, din contra, am mărit volumul de vînzări, pentru că noi avem grijă de o anumită categorie de femei care sînt într-o anumită clasă. 9 din 10 prăvălii în care o pereche de pantaloni costa 20 de dolari, acum sînt falimentare. Tendința este ca America să se împartă în două clase: o clasă bogată și o altă săracă. Pînă acum ne-am bazat pe clasa de mijloc, dar azi tendința este de polarizare. Poate să se întâmple în ani de zile... dar se sînte. E poate păcat, dar pămintul se-nvrîtește, n-ai ce să faci, asta este.

GEORGE ARION ■

Jean Mazaré și „Express“-ul de Toronto

Biografia unui om poate fi interesantă, în ciuda faptului că individul n-are nimic interesant. „Caracterele accentuate“, așa cum sînt definite în cărțile de psihologie, beneficiază aproape fără excepție de vieți care merită a fi povestite. Exilul românesc e plin de „biografii accentuate“. E greu de găsit istorii liniare de tipul: a plecat, și-a făcut un rost, își vede de treabă.

Jean Mazaré e una din figurile cele mai populare și, cum se întîmplă adesea cu cei cunoscuți, mai enigmatice ale comunității românești din provincia canadiană Ontario. Pe vremea cînd era student la Belle Arte în București și se chema Ion Mazăre, biografia sa întîrîoară a marcat un moment dramatic. Omul, pur și simplu, n-a mai putut suporta să gîndească una și să trăiască alta. Intr-un tirziu friguros de septembrie, cînd tocmai se reluau cursurile la Institutul „Nicolae Grigorescu“, unde studia grafica, Ion Mazăre a înotat, vreme de cîteva ceasuri, spre un

vas cipriot ancorat în largul Mării Negre. A izbutit să urce la bord și să se ascundă în cală. Chinuit de foame și spaimă a călătorit pînă la Haifa, unde a ajuns pe mîna poliției. Ar fi dorit să se stabilească în Europa, în Belgia sau Grecia, dar cum Canada a fost, pînă la urmă, țara care l-a primit și cum stăpînea suficient de bine limba franceză, a optat pentru Toronto, unde mediile francophone sînt bine reprezentate. A făcut mai multe meserii, între care și pe aceea de sofer de taxi, foarte frecventată de românii decîși să strîngă repede niște bani. Ideea lui Ion, devenit între timp Jean, era să continue studiile în arte, spre a putea preda desenul într-o școală. Acum are loc a doua mare mișcare neașteptată în existența sa: în martie 1976 întemeiază un ziar — „Toronto Express“ pentru cititorii de limbă franceză din zonă. Relatăți în extenso, povestea vieții sale în acești ani are o logică clară: nevoia de afirmare într-o „țară nouă“ unde există un mi-

nister al multinationalităților deoarece Canada e o plămădă multinatională. Spusă într-o singură frază, istoria anilor '71-'76 e șocantă: un student român de la Arte își părăsește patria pentru a le oferi francezilor din Ontario, prin paginile unei gazete, patria pe care și ei tocmai au lăsat-o.

În 1981, la cinci ani de la apariție, o cercetare foarte documentată asupra periodicelor de o anume importanță în viața comunităților remarcă faptul că „Express“-ul lui Jean Mazaré e un longeviv. În general, publicațiile scoase din ambiția unui om se nasc spre a dura puțin. În 1991, cînd l-am cunoscut pe domnul Mazaré în redacția săptămînalului său, se știe că afacerile au un curs bun și că situația pe ansamblu e stabilă. Altfel spus, ziarul de 18 pagini format mare în patru culori intru „nevoile culturale și politice ale francofililor canadieni de toate originile“ devenise un prieten al cititorva zeci de mii de familii, un camarad pe termen lung.

Cred că e util pentru noi să cunoaștem cum se face o gazetă pe aiurea. Trebuie spus, mai întîi, că există sumedenie de apariții locale care, pe cetățeni, îi interesează adesea mai mult decît marile ziare cu difuziune în toată lumea. Cămașa e întotdeauna mai aproape de corp decît haina. Ca suprafață tipărită săptămînal, „Express“-ul e citit acceca consumată la noi în aceeași perioadă de un cotidian cu o sută de angajați, numai că redacția lui Jean Mazaré, de la șef la distribuție, e toată de 13 persoane. Redactorii au fiecare un birou, un fotoliu și un computer. Muncile sînt clare pe termen îndelungat. Pe ansamblu, textul scris ocupă numai 55% din suprafața paginilor, restul de 45% fiind reclamă. Nici un ziar nu poate supraviețui, dacă nu publică masiv reclamă. E semnificativ și cine plătește reclama: serviciile publice (20%), Air Canada (16%), butikurile francezilor (8,5%), restaurantele (10%). Editorialele lui François Bergeron, care contează ca re-

flex al opiniilor masei de cititori, se află întotdeauna în același loc în pagină și ocupă cam 10-15% din suprafața acesteia. Ele susțin patetic mîca întreprindere particulară și „respectiv categoric orice intervenție a statului în afacerile private“. E vorba deci de o tribună a particularilor într-o țară în care proprietatea e sfîntă și libera inițiativă cheia prosperității. De altfel, legea oricărui ziar e că acesta trebuie să se facă purtătorul de opinie al omului care-l cumpără, nu al gazetarului care-l scrie.

Si gazetarul e diferit de acela pe care ni-l imaginăm. Jean Mazaré, în luna cînd l-am cunoscut, își încheia săptămînală călare pe un escavator cu care săpa un lac pentru casa lui de la țară. Munca are o accepțiune foarte complexă în Canada și nimeni nu poate să spună exact care e treaba pentru care a fost creat. Un gazetar care-și construiește o mare sau un munte pentru nevoile familiei o ceva tot atît de firesc ca un poet care conduce un camion sau un milionar care tunde peluza.

TUDOR OCTAVIAN ■

Fotbal

Vom muri și vom vedea

Cicătelea marele război al casei — care, război s-ar fi cheiat, cum opinează „Sportul românesc“, în favoarea federalilor, dar noi zicem că mai e mult până atunci, sau și mai mult până departe — ar tulbura liniștea fotbalului nostru. Ei bine, iată că nu. Cel puțin campionatul își vede de ale sale. Ca și în etapa precedentă, oaspeții și-au tras 7 puncte, ceea ce pentru stilul nostru e ceva cam neobișnuit. Mai mult decât atât, s-a îmbunătățit și eficacitatea, de-această dată sârlind de la 10 la 21 de goluri. Chiar dacă această a treia etapă a returului nu s-a ridicat, calitativ, la cine știe ce cote, starea de suspans a pluit și plutește în continuare mai ales în ceea ce privește subsolul clasamentului. Un merit incontestabil îl are, la acest capitol, al încurcării itelor din zona nisipurilor mișcătoare, Dacia Unirea Brăila. Nu numai că a scăpat în doi timpi și trei mișcări de această zonă, dar, prin victoria obținută în dauna pitesteilor, a complicat teribil lucrurile. Altfel spus, dacă până acum 3 erau echipele care jucau cu cuțitul la gât, iată că acestora (Corvinului, Bacăului și celor de la A.S.A. Electromureș) li s-a adăugat și F.C. Argeș. Lupta acestora, directă și indirectă, va conferi viitoarelor etape sarea și pipelul actualului campionat. Dar pentru că returul e lung și pentru că totul se poate schimba de pe o zi pe alta, adică de

la etapă la etapă, să ne abținem să facem pronosticuri. Dar nu ne putem abține să nu deplîngem situația Corvinului, o grupare care a însemnat, totuși, ceva pentru fotbalul românesc. Între jucătorii de altădată ai Corvinului și cei de astăzi este o diferență uriașă, dar nu și între valoarea lor și a fotbalistilor de la celelalte echipe aflate în această zonă a suferințelor. Cu o oarecare șansă, cea cuprinsă în zicala că ar fi bine să moară și capra vecinului, Corvinul s-ar putea trezi în situația de-a fi egalată în clasamentul adevăratului. Sigur că da, s-ar putea deduce că îi ținem întruiva pumnii strinși Corvinului. Chiar așa și este și o facem în primul rând pentru faptul că la Hunedoara există o școală de fotbal cum puțin sînt în alte orașe. Este suficient să spunem că juniorii Hunedoarei și-au adjudecat deja câteva titluri naționale la diverse categorii de vîrstă. Din aceste juniori se pot ivi la orice oră cîțiva jucători precum Gabor, Klein, Mateuț, Rednic, Andone, Petcu, Dubinciu, Văeșuș s.a. Șansa lor și implicit, a fotbalului nostru ar fi ca în clipa debutului la seniori acești tineri să deuteze pe prima scenă fotbalistică a țării și nu în cine știe care echipă de divizie B sau C. Altfel, din alt punct de vedere, cei de la Corvinul n-au decât să doară-mă așa cum și-au asternut. Cit despre ceea ce se întîmplă la nivelul superior al cla-

samentului, aici situația este neschimbată. Dinamo aflîndu-se în vîrf la o distanță confortabilă de eterna sa rivală, Steaua. Surprinzătoare ar fi doar viteza cu care F.C. Ploiești a recuperat, prin două egaluri, punctele pierdute în prima etapă, acasă, în meciul cu elevii lui Halagian. O vorbă bună pentru rapidiști, aceștia demonstrînd că se simt mai bine în deplasare decât în potcoava Giuleștiului, unde suporterii îi apostrofează în fel și chip, urcînd tensiunea meciurilor de acasă la cote greu suportabile. Dar, dînd curs acestei păreri tot mai des întîlnite în mediul specialiștilor într-ale fotbalului, nu înseamnă că nu vedem și cealaltă față a monedei, adică substanțiala contribuție a jucătorilor la instaurarea acestui climat care macină gruparea feroviară.

În fine, ca să ne referim, totuși, și la echipele de la mijlocul clasamentului, să consemnăm că etapa viitoare ar putea să clarifice disputa fotbalului din Bănie: Universitatea sau Electroputere? Oțelii se vor întîlni într-un derby mult mai motivat decât cel din retur, cînd craiovenii mari, adică Universitatea, au trecut cu greu, la limită, cu doar 1-0 de craiovenii mici, adică Electroputere. Noi credem că Marian Bondrea, artizanul Electroputerei, îl va învinge pe Sorin Cîrpu, antrenorul atît de contestat de unii din jucătorii săi. Dar, vorba poetului, vom muri și vom vedea, nu înainte însă de-a urmări prima mînsă a sferturilor de finală din Cupa României, sferturi în care partida Sportul Studențesc — Steaua deține capul de afiș. E cineva de altă părere?!

RADU NEGRU ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Cele două fețe ale monedei

Am promis amănunte în ceea ce privește unele greutăți subiective. Astăzi, doar despre mult dorita intervenție a sponsorilor. Vor fi și citeva vești, cred eu, bune, culese dintr-o recență hotărîre a guvernului.

Cadru juridic al sponsorizării se regăsește în legea bugetului. În această lege, încă în dezbaterile parlamentului sînt trei alineate care se referă și la sport. Din păcate, sportul a fost și mai este încă la „și“. Deși am purtat „lupte seculare“ nu am reușit să obținem decît un procent de 1.5 din fondul anual de salarii, care să poată fi dirijat și către sport, procent valabil atît pentru firmele de stat cit și pentru cele particulare. Mai ales în privința celor particulare, pentru care cerumen 2 la sută din profitul brut, forma în care se votează legea este un handicap, pentru că, de regulă, aceste firme lucrează cu puțini oameni, tocmai pentru a obține un profit mare. Dacă ne mai gîndim și la slăbiciunea economiei noastre...

Săptămîna trecută s-au aprobat normele financiare care reglementează mîscarea sportivă în anul 1992. De mare interes sînt premiile ce vor fi acordate sportivilor învingători în marile competiții internaționale. Sumele respective sînt imposabile, așa cum se întîmplă și în țările dezvoltate și vor fi plătite din bugetul M.T.S. Desigur, citire pot fi îmbunătățite prin participarea sponsorilor, care, sperăm toată inima, vor apărea. Premiile pentru J.O. de la Barcelona s-au anunțat deja în preșă. Voi reaminti doar suma pentru medalia de aur: 3 milioane de lei. În hotărîrea guvernamentală sînt și două noutăți absolute, și anume, se premiază și locurile 4-6, inclusiv la campionate mondiale și europene, seniori și juniori, și, de asemenea, vor fi premiați și antrenorii care vor avea sportivi în primele 6 locuri la competițiile menționate, lucru foarte important pentru motivarea acestora.

Un campion mondial de seniori va primi pînă la un milion de lei, în timp ce locurile 2-6 vor fi recompensate cu următoarele sume: pînă la 700 000, 400 000, 100 000, 75 000 și, respectiv, pînă la 37 500 de lei. Pentru un campion mondial de juniori, suma va fi de 200 000 de lei, respectiv 150 000 lei și 75 000 lei pentru locurile 2 și 3.

Campionii europeni vor fi premiați cu 400 000 lei. Celelalte locuri de pe podium vor încasa 300 000 și, respectiv, 150 000 lei. Juniorii, medaliați la europene vor fi stimulați cu 100 000, 75 000 și 37 500 de lei.

Sumele cuvenite pentru locurile 4-6 sînt proporționale scăzute față de primele trei poziții.

Antrenorii care pregătesc un campion olimpic vor primi un premiu pînă la valoarea celui acordat sportivului, regulă valabilă și pentru celelalte competiții mondiale sau europene.

Pregătirea sportivilor este cealaltă față a monedei dar sînt conșvins că aceste stimulente materiale vor ajuta substanțial la obținerea unor performanțe cit mai bune.

ca atare dar gîndurile sale sînt, totuși, ușor previzibile. Și nu e deloc rău că este hotărît să sponsorizeze în continuare astfel de confruntări pugilistice. Cam tot așa gîndeste și Liga boxului profesionist, sub patronajul căreia s-a disputat gala. De reținut spusele președintelui acestei Ligi, domnul Dumitru Ciubotaru: „Deși pare un paradox, voi spune că vom avea mai mulți boxeri amatori atunci cînd vom avea un box profesionist de mare clasă. Îmi aduc aminte că, în junetea mea (înainte de a se desființa boxul profesionist din țara noastră, cam prin 1947-48, n.n.), la Galați și Brăila erau citeva săli de box. În fiecare sală se antrenau cite 4-5 profesioniști, iar noi, copiii, ne antrenam alături de ei și visam să fim asemenea lor. Datorită acelor 4-5 profesioniști, sălile erau pline de tineri boxeri amatori“. În fine, o problemă spinoasă a boxului profesionist abia reînființat ar fi existența, concomitentă cu Liga, a unei Comisii de box profesionist a Federației Române de Box. Nu numai că respectiva Comisie există, ba chiar și organizează o gală, tot profesionistă și cu premii mai mari decît cea a Ligii, dar, dacă e să stăm strîmb și să judecăm drept, ea seamănă foarte mult cu guvernul așa-zisei Republici Transilvaniene. Orice fel de explicații s-ar aduce, ne aflăm într-o situație penibilă: deși boxerii care au trecut la profesionism sînt numărați pe degete, avem, iată, două foruri! Din fericire doar unul este recunoscut pe plan european și mondial, Liga. Comisia, ca să nu intrăm în cine știe ce buciuc, ar fi bine să renunțe de-a mai exista.

Și-acum, că am circumscris

situația boxului profesionist din țara noastră, să facem citeva referiri la primele meciuri ale acestui an. Vasile Cioba nu s-a lăsat prea mult impresionat de numele lui Eugen Ionescu și a încheiat destul de repede conturile cu acesta, învingînd prin abandon în repriza a doua, în timp ce noi, spectatorii, am fi dorit un meci pe durata celor 8 reprize anunțate. Cel de-al doilea meci programat pe o astfel de distanță și disputat ca atare a fost cel dintre Constantin Pascariu și Gigel Petre. A fost un meci echilibrat, Gigel fiind a-deseori încurajat cu indemnul „Hai, primare!“ intrucit de la distanță, semăna perfect cu dl Crin Halaiuc. A învins, deci, sos-a primarului. O impresie deosebită a lăsat botosăneanul Sava Melinte, un boxer altădată moale ca o brînză și lent ca un melc. De-această dată, pentru că au apărut și banii, s-a dovedit a fi tare ca o stîncă și dur ca un samurai, înghinîndu-l, la propriu și figurat, pe rapidistul Ion Brînzoc. În fine, cel de-al patrulea meci profesionist s-a încheiat, ca și celelalte, înainte de ultima repriză, Constantin Dimofte spulberîndu-l pe Gigi Dumitrescu. Dintre meciurile amatoriilor s-a desprins cel în care Dănuț Lugigan, stabilit acum în Germania, l-a depășit pe Costică Grecu, dar mai ales cel în care Claudiu Cristache (17 ani) l-a înfruntat și donăsit, la capătul unei dispute entuziasmante, pe dinamovistul Robert Stănică. Cam atît, doamnedată, pînă joi, 26 martie, cînd aproximativ aceiași boxeri vor urca din nou în ring, de-această dată în gala organizată de „Comisia“ despre care am vorbit ceva mai sus.

RADU NEGRU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

■ La începutul acestei săptămîni, o delegație a M.T.S. formată din dl Ioan Moldovan, ministru, dl Cristian Gatu, șeful Departamentului Sport, și dna Lia Manoliu, președinta C.O.R., a fost invitată în premieră, de dl Juan Antonio Samaranch, președintele C.I.O. la Lausanne, pentru o discuție legată, printre altele, de J.O. de la Barcelona. Delegația noastră va cere sprijin și pentru reglementarea, la nivelul federațiilor internaționale, a condițiilor în care un sportiv român, plecat din țară, să reprezînte în continuare culorile naționale, inclusiv la Barcelona.

■ Răzvan Sabău, felicitat după cîștigarea finalei din decembrie pentru Orange Bowl (la 16 ani) de către Nick Bollettieri este și în aceste zile, în Florida, la vestita Academie de tenis... Nick Bollettieri în gruna de elită din care au făcut parte și Sampras și Agassi. Răzvan are parte de o echină impresionantă de tehnicieni: antrenor pentru lovitură, antrenor pentru tactică, psiholog, nutriționist, etc. Printre partenerii lui în ultima vreme s-au numărat: Agassi și... Borg. Clubul Dinamo,

care plătește toate cheltuielile, i-a oferit o mare șansă lui Răzvan. Credem, din toată inima, că ea nu va fi ratată de un mare talent, despre care am scris și altă dată cu speranță. (Mihai Săndoiu).

■ CU PRĂJINA ÎN PIAȚA ROȘIE. Multiplu campion și recordman mondial la săritura cu prăjina ucraineanul Serghei Bubka, intenționează ca după desfășurarea Jocurilor Olimpice de vară să organizeze un „Masters“ al prăjiniștilor, nici mai mult nici mai puțin decît în Piața Roșie din Moscova. De-ar ști Lenin...

■ „NASA“ ECHIPELOR NOASTRE. Se știe că în actuala ediție a Cupelor U.E.F.A. la fotbal, Genoa 1893 a eliminat succesiv atît pe Dinamo cit și pe Steaua. Iată însă că italienii au confirmat calificîndu-se în semifinale după o dublă victorie (2-0 și 2-1) cu Liverpool. Englezii or fi avînd mai mult umor decît noi?

■ ATENȚIE LA DELEGARI! Să fie o simplă coincidență faptul că la partida Sportul Stu-

dențesc — Corvinul Hunedoara a oficiat la centru arbitru sibian Aron Huzu, iar în etapa următoare sîderugiști întîlnesc, pe propriul teren, tocmai pe F.C. Inter Sibiu, iar datorită cartonaselor galbene primite de către Tița, Mitrică și Stroia, oare aceștia au realizat „cumulul“ necesar suspendării?

■ NUMĂRUL MILIONARILOR AUTOHTONI ÎN CRESTERE. La concursul Pronosport din 15 martie a.m., participantul Băescu Vasile, din Piatra Neamț, a cîștigat 5 901 806 lei. Duminică trecută, toate cele trei partide din campionatul nostru incluse în program s-au terminat la egalitate. Ce-o fi indicat fericitul moldovean?

■ TOT DIN CIUDĂȚENILE DELEGĂRIILOR. Suspendat pe două etape, pentru semnalizările gresite de la margine în meciul Dinamo — Sportul Studențesc, arbitru crădăean Fl. Marcu a fost programat, tot ca tustier, la partida Universitatea Craiova — Oțelul Galați. Dar dacă sancțiunea era mai mare, ar fi fost delegat la centru?!

(Pompiliu L. Dumitrescu).

ie de baloane colorate. Ce mai încoace-încolo, a fost frumos și cine spune că n-a avut ce vedea este un răuvoitor!

Și-acum, cite ceva despre sponsorul acestei gale, Gheorghe Nițu, un brăilean stabilit de mult timp în Germania. A cheltuit cu această gală cam un milion de lei și credem că a recuperat cel mult o cincime. Cam puțin, dar poate că, în timp, investiția s-ar putea amortiza. Îmbucurător este faptul că, așa cum avea să ne declare, dînsul a prevăzut această pierdere și, dacă nu va fi să fie, adică dacă nu-și va recupera banii, nu e nici o supărare. Asta nu înseamnă că e putred de bogat și își poate permite să arunce în stînga și în dreapta cu sutele de mii de lei, dar, vorba sa, îi place foarte mult boxul și este gata să riste tot ce are. În realitate, domnul Gheorghe Nițu, știe mai bine ca oricine că românului i se poate trezi foarte ușor gustul de box, că boxerii români pot urca în valoare și, în clipa în care se vor pune în joc titlurile de campioni la profesionism, oamenii vor da năvală. Nu ni s-a destăinuit

Box

Bătaie și bani ca la „Șapte păcate“

Cum vor fi fiind galele profesioniste de box din alte țări, nu prea știm. De auzit și de văzut, pe ici-pe colo, la televiziune, s-a mai întîmplat, dar de-adevăratelea cine poate să știe despre ce ar putea fi vorba? Și iată că, asistînd la gala care a deschis, să zicem așa, sezonul pugilistic profesionist, putem spune că amatorii de box au participat la un veritabil spectacol. Un spectacol în care întrecerea sportivă, sau bătaia pe bani multi, si-a tăiat, firește, partea leului. Vom reveni de bună seamă, la bătaie ca în „Șapte păcate“ ale galei, dar ceea ce vrem să subliniem din capul locului este faptul că organizatorii au călcat cu drep-

tul, mulțumind pe aproape toată lumea. Pata de culoare a galei, sau latura artistică, dacă nu cumva termenul e prea pretențios, au asigurat-o „balerinele“. Dansul lor cu tentă sportivă, susținut în debutul galei, a avut meritul că a trezit „spiritul“ și instinctele spectatorilor care le-au aplaudat și le-au fluierat, în același timp. În ceea ce ne privește, fără să fi așteptat din partea lor să interpreteze Lacu lebedelor, — pentru că, vai, n-aveau — cum, săracele, — le-am admirat pentru efortul și seriozitatea cu care și-au cîștigat plinea sau banii. Punctul culminant l-a constituit momentul cînd, din tavanul Sălii Polivalente a căzut, în finalul dansului, o ploa-

Un nou renăscut „Almanahul Flacăra“

„Acest almanah este o reușită“

Alocuțiunea domnului Ludovic Spiess,
ministru culturii

Stimate doamne și domni,
ne aflăm aici pentru a serba un eveniment publicistic: a apărut almanahul „Flacăra“ 1992. Am răspuns acestei invitații pentru că-mi face plăcere să împărtășesc bucuria unei reușite: acest almanah este o reușită.

Mai întâi pentru că a apărut și aici se cuvin felicitări celor care au trecut cursa cu obstacole financiare, birocratice și cite or mai fi fost ele. Este apoi o reușită și prin ceea ce conține — și ambițiosul subtitlu „O bibliotecă într-o carte“ nu este exagerat. Răsfoindu-l, am dat peste multe titluri interesante și am avut nostalgia unei vacanțe, în care, printre altele, să citești și almanahul dumneavoastră. Deci, se cuvin felicitări și celor care le-au conceput și, bineînțeles, celor care semnează în paginile lui. În același timp vă doresc ca apariția almanahului să fie și o reușită financiară: adică să se vândă repede, bine și să consolideze astfel societatea Publicațiilor „Flacăra“. Prosperitatea dumneavoastră ar deveni semn bun și ar da speranțe că li se poate întâmpla și altora. Deci, almanahului „Flacăra“, drum bun spre casele și inimile cititorilor!

Lansare ca la Cap Canaveral

Joi 19 martie a.c. a viscolit șor mai spre prinz și zăpada început să se topască desolinc. Aproape înreg tirajul proaspăt editatului almanah „Flacăra“ intrase, din tipografie, în camerele compartimentului nostru de difuzare. Librăria „Mihail Sadoveanu“, din centrul Capitalei, s-a oferit, amabilă, să ne accepte lansarea de carte proaspătă (și pufoasă!) în prestigiosul său local. Către ora două din după amiază, librăria fremăta de cititori și cumpărători. Vitrinele erau ticsite cu exemplare din noua publicație (208 pagini color într-o prezentare grafică de tinută, la preț de numai 195 de lei). A fost invitat și criticul Alex. Ștefănescu, unul dintre cei mai distinși și mai apropiați colaboratori ai revistei, care n-a putut ajunge însă în timp-utl de la Ploiești. Deși au fost destui invitați și mulți cititori, vremea sumbră (de „făcut copii și numărat banii“ — sau, cine știe, poate chiar invers) ne-a jucat, într-o oarecare măsură, un renghi de zile mari. Printre cei care ne-au onorat cu prezența lor specială au fost: domnul Dumitru Mazilu, proaspătul autor al unui best-seller, domnia Lorin Vasilovici (Libertatea), Dan Munteanu (director la Vinexport). O gazdă perfectă a fost doamna directoare Georgeta Munteanu — a librăriei „Sadoveanu“ — a cărei rafinament și

naturaletă ne-au uluit. Dl. Popa, directorul Centrului de Librării și Difuzare a Cărții (devenit, de curind, Societatea Comercială CULTURA NAȚIONALĂ s.a.), deși rezervat și plin de tact, ne-a dat o lecție utilă despre ceea ce poate să însemne fericita logodnă dintre rentabilizarea producției de carte și standardul de calitate al unei culturi naționale. Desigur, că prezența impunătoare a Ministrului Culturii, dl. Ludovic Spiess, a fost „vioara întâi“ (era să zic: primadona, dar mi-am dat peste gură la timp) a întâlnirii. Domnia sa a rostit un speech care ne-a măgulit. Apoi, întreținându-se cordial cu noi, între două zimbete, a tras cu coada ochiului la fursecuri, care s-au „evaporat“ primele. După amiază a fost stropită ușor (lubrifiată?) cu vizichi (vorba știm noi cui...) Ballantines și cu șampanii de Jidvei, ale căror bule au turmentat deopotrivă încăperea și asistența. Prezentarea de care ne-a făcut-o cititorilor și consumatorilor de carte doamna directoare Munteanu a fost mai mult decât binevoitoare: „Sperăm să fie o verigă în lanțul succeselor pe care le anunță reacțiile pieței. Ne bucurăm să fim gazda valoroșilor minutori ai destinelor editurii, distinși scriitori prezenți astăzi aici. Mulțumim domnului ministru, care a răspuns invitației noastre“. O

Cartea = spectacol

M-am întrebat adeseori, prin ani, la fiecare apariție a unui Almanah Flacăra, de ce această publicație este asteptată cu atita interes, de ce este atât de populară și printre tineri și printre virstnici, indiferent de categoria socială. Și de fiecare dată mi-am răspuns altfel în legătură cu această „bibliotecă adunată între copertele unei singure cărți. Astăzi, de pildă, mi-aș explica dragostea care o înconjoară aducându-mi aminte de o povestire a lui Borges, „El Aleph“, în care eroul, într-o clipă miraculoasă, are privilegiul contemplând un singur punct să zărească întreg universul. La fel, cel care parcurge paginile Almanahului Flacăra are norocul să se întâlnească în același timp cu oameni de ieri și de azi, să cunoască întâmplări care au fost sau care, poate vor fi, să devină grav în fața unor evenimente zguduitoare sau să se amuze de pățanii hazlie, să urmărească aventuri palpitate sau să se deloceteze cu jocuri ale minții, să pătrundă în culisele istoriei sau să i se ofere enigme ale cosmosului. Pe scurt, oricărui cititor al acestei apariții editoriale i se oferă spre vizionare spectacolul lumii așa cum este ea: frumoasă, dramatică, hazlie, atroce, misterioasă, urită, nerusăntă, plină de tensiune, obraznică, tandră, comprehensivă, în toată minunta ei complexitate.

GEORGE ARION

echipă operativă de la Televiziune a reușit să prindă succint evenimentul într-un montaj pe fondul prezentării (răsfoirii) noii publicații. Mica agapă pricinuită de „luarea din păr“ a nou-renăscutului almanah s-a lungit până în jurul orelor patru. În acest timp, în largă sală alăturată a librăriei, cititorii cel mai curioși și îndrăzneți au început să răsfoiască

paginile almanahului mirosind incitant a spalt, plumb, tuș, hirtie tipografică și culori. Cind numai o „baterie“ de Jidvei „sare“ lejer peste două sute de lei, almanahul nostru este chiar o investiție. În rest, ne gândim (sperăm) și noi că vom fi ce-am fost și mai mult decât atât!...

MIHAIL GALĂȚANU

măvăra... melodie de muzică ușoară de Florentin Delmar (masc). 6) Marcă de automobil românesc. 7) Plante tinere care sînt sădite primăvara în grădină. 8) Inceput de aprilie! 9) Din sole! — Garnitură — Apar mișiorii! 10) Zburdă alături de mieluse pe cimpii — Transformați în frunze și în flori sub bagheta fermecată a primăverii (sg.). 11) Incolțesc aișorii! — Zeu al turmelor și al păstorilor, al naturii în genere, în mitologia greacă — Aripă de rîndunică! 12) Straturi circulare de flori — „...de primăvară“, lied de Franz Schubert. 13) „...de primăvară“, poem desprins din creația lui Nicolae Labiș.

VERTICAL: 1) „...ghiocel, prima iubire“, cunoscută melodie de Elly Roman (neart.) — Alături de fluturi și albine. 2) Brațele încărcate de flori ale primăverii (dim.) — Într-un

rond! 3) Sensibila poetă care ne-a încântat cu o „Seară de primăvară“ (Magda) — „...de primăvară“, lucrare ce poartă semnătura marelui compozitor norvegian Edvard Grieg. 4) 23 omătute! — Codiță de toporaș! — 15 martie în calendarul roman 5) Sărbătoare populară de primăvară — Sfirșit de drum! 6) Plini de seve regeneratoare — Încondeiat de Paști (dim.) — Perene! 7) Arbust cu frunze persistente și flori mici, melifere — Zeița primăverii la romani. 8) Păsări migratoare — Nu-l afectează nici astenia de primăvară. 9) Riu în Mongolia — Ion Grecea — Viorele... abia încolțite! 10) Aflată în primăvara vieții — Plante erbacee cu flori roșii-purpuri, mai rar albe, dispuse într-un spic. 11) Primăveri (fig.; sg.) — Viorele.

Dicționar: IMA, PRN, IRO.

MIHAIL ZGUBEA

DEZLEGAREA CAREULUI DIN NUMĂRUL ANTERIOR

Cu timpul: SPUNE; SECOL; CURĂȚI; POLI; ORARĂ; HOMAR; LUT; TRECERE; AR; CEAPĂ; I; RECE; MA; D; P; ARATĂTOARE; U; OSOȘI; TAR; MINUT; CLIPE; EFORIE; ANIN; DESI; DECADĂ.

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03 326 350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mihaescu, Alexandru Mihailă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Stefan, Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihail Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Totos
Director economic
Nicolae Botin

FINANCIAR, JURIDIC (2143):
Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

TEHNIC (2123, 1453, 2072):
Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nițulescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Spăriatu, Angela Ștefănescu

PUBLIC RELATION (2634):
Mihail Săndoiu, Eugenia Vasile.

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

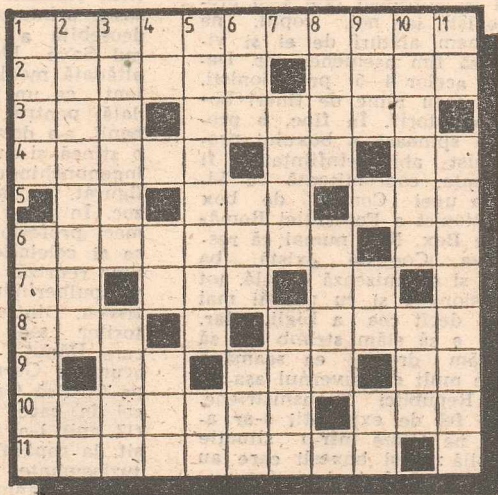
FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET“ S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Note de primăvară

ORIZONTAL: 1) Denumire sub care mai este cunoscut gingașul ghiocel. 2) A încolțit — Arbore ce crește pe lângă riurile de munte și care, primăvara, se împodobește cu flori verzui-roșietice. 3) Mamă (arh.) —

Mare poet englez, cel care a închinat o „Oda unei dimineți de mai“ (John). 4) Cele agricole încep odată cu venirea primăverii — Petale de anemone! — Desprimăvărat, în sfârșit! 5) Răsar romanițele! — „Pri-